

KNJIGA 41

KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm

<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>

<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=41>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

Prikaz rezultata str. 801/872

Tema: Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

23-05-2016 04:03#801

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"SRPSKI BARBARIZAM", ogles Pere Tutavca u "DRINI" br. 7/9, 1962. st. 199

Bog! dragi moj Žarko,

Kako si mi ti i sva tvoja obitelj? Znam da si vrlo i previše zauzet i da se dan ne može rastegnuti. Zato potpuno razumijem tvoju "šutnju". Kako se ni meni ne da mirovati, uvijek nešto tražim, a manje bih tražio da imam manje knjiga, novina, časopisa, pisama itd. Sve u svemu upravo sam nešto pronašao što je moj Stric Pero Tutavac pisao u spomenutoj DRINI br. 7/9. 1962. st. 199 kao oglaš. Pošto znam da će te ovo zanimati za tvoj budući rad o Peri Tutavcu, prepisujem od riječi do riječi.

Bog! i veliki poZDravi tebi i svim tvojima.

Bog! Stric Mile.

"SRPSKI BARBARIZAM"

Zbirka srbijanskih izraza infiltriranih na područje hrvatskog jezika, plod je 6 godina rada i sakupljanja u Emigraciji, a pregledana je od najistaknutijih Hrvata (doktora, profesora, pisaca i jezikoslovaca,) iz svih krajeva naše Domovine.

Sigurni smo, da neće biti rodoljubnog Hrvata, koji se neće zaprepastiti (Srbi: kažu zapanjiti), kad sazna, da u našem svakodnevnom životu upotrebljavamo; pišemo, preko 50.000 pedeset tisuća srbijanskih riči, i to riči, za koje postade mnogo lipše i milozvučnije naše hrvatske. (Za podsjetiti je da je gosp. Pero Tutavac bio skoro jedini Hrvat u hrvatskoj političkoj emigraciji koji je uporno branio hrvatsku "ikavicu". On je sve svoje knjige, pisama, članke pisao na ikavici. Izdavao je mjesečnik na hrvatsko ikavici "NAPRIDAK". Prvi broj je izišao na Desetog Travnja 1954. u Buenos Airesu. Mo. Otporaš.)

Zbirka "Srbijanski Barbarizam", u kojoj je za svaku srbijanštinu naveden odgovarajući hrvatski izraz, biti će naš prvi odgovor na beogradsko nasilje s nakaznim "srpsko-hrvatskim pravopisom".

Ova knjiga, koja u najskorije vrijeme ulazi u tisak, stvarno je jedan priručnik od nespoređivati vrijednosti onima, koji se perom bave, a i svim ostalim Hrvatima poslužiti će kao najuspješnije sredstvo za suzbijanje srbijanske zaraze na polju našeg jezika, koju po đavolskom plan širi tito-partizansko novinstvo.

Cina knjizi "Srbijanski Barbarizam" bit će 200. pesos u Argentini - a za ostale zemlje 2 američka dolara.

Mole se svi oni, koji ju žele imati, da se čim prije jave s naručbom na naslov pisca: Pero Tutavac, Calle Dupuy 87 Buenos Aires, Rep. Argentina ili, što je svejedno, na Uredništvo "Napridka", da bi se na vrijeme mogla odrediti naklada.

Pere Tutavac.

24-05-2016 22:24#802

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TKO JE ANTE I STANA GODINA???

(Nešto o Anti Godina i njegovoj supruzi Stani Godina. Znam, ima svakojakih verzija o ovom posebnom i specijalnom hrvatskom revolucionarnom paru, koji je vrlo tajanstveno pripadao ustaškom pokretu. Iznosim jednu verziju srpskog publiciste Pavla Ljumović koji u svojim 19 feljtona **ATENTAT U MARESLJU 1934.** donosi između raznih verzija i ovo:

"...Na osnovu kasnije francuske istrage policija je smatrala da se radi o Katici Šiler, veoma lepoj 24-godišnjoj dami ..." "...prema pisanju Talijanske štampe, tajanstvena Plava Dama je poginula u saobraćajnoj nesreći blizu Đenove, samo nekoliko dana posle atentata u Marselju ..." "...Vladeta Milićević, stalni predstavnik jugoslavenske tajne službe u Interpolu, pak, tvrdi da Plava Dama nije Katica Štiler, već Stana Godina, supruga Ante Godine ...Ante Godina je rođen na ostrvu Sušaku koje je još u vrijeme Austrougarske morao napustiti ...Nastanio se i živio u Čikagu. Po nagovoru Branka Jelića došao je u Italiju i rukovodio je ustaškim centrima u Trstu i Rijeci.

Njegova žena Stana je Hrvatica, rođena u Čikagu, gdje se upoznala sa Godinom i za njega se udala. Po dolasku u Italiju, ljepuška plavokosa Stana Godina...

(Nije nju slučajno Poglavnik u svojem romanu nazvao "**LIJEPA PLAVKA**". Svaka hrvatska kuća bi trebala imati ovu knjigu koja opisuje ustašku borbu za oslobođenje Hrvatske od srpskog jarma. Ja sam ju pročitao mnogo puta i još uvijek se služim izvorima iz te knjige. Navesti ću samo jedan primjer ovdje što Poglavnik kaže na strani knjige 311 "**LIJEPA PLAVKA**":

"...Dne devetog listopada 1934. oko podne šetala je lijepa plavka ([sada znamo da je to Stana Godina, mo. Otporaš.](#)) sa Dulibićem u Marseilleu po ulici Cannebiere..." (Sada, ubrzo će biti 82 godina od tog događaja, kada se skoro sve tajne znaju o toj uroti, znamo za sigurno da je taj misteriozni i konspirativni Krunoslav Dulibić bio glavom i petom **Eugen Dido Kvaternik**, Otporaš....) stalno je putovala u Hrvatsku preko Rijeke i Sušaka, (jer su te zemlje bile darovane Jugoslavije Londonskim tajnim ugovorom 1915. godine, što je jedan očiti dokaz da Poglavnik nije prodao dio Dalmacije Italiji, mo. Otporaš.) koristeći se bisernim osmijehom i eksplozivom u koferu. Neposredno pred

atentat, bračni par Godina je oputova u Pariz, a potom u Eksan Provans ..." "...Antun godina i njegova žena (znači da nije poginula u saobraćajnoj nesreći kako su malo prije tvrdili, mo. **Otporaš**) Stana uspeli su, nakon sloma NDH, 1945. godine da pobjegnu preko granice u Italiju. Iz Italije su vrlo brzo otišli za Argentinu, gdje je "Antun Godina dobio značajan položaj u Peronovoj vladi ...", **zaključuje svoje pisanje o bračnom paru Godina Vladeta Milićević ...**" **Otporaš.**)

Subject: Re: Pismo M. Barešiću, Ante i Stana Godina, F. Tuđman, M. Luburić, Doček Nove 2016 godine

DOČEK NOVE 2016 GODINE U KUĆI MILE I ANNIE BOBAN U ...
kamenjar.com › Naši u svijetu

F.Tuđman i V.M.Luburić- o pomirbi Hrvata || Građanska Akcija - official ...
<http://www.gradjanska-akcija-officia...m-luburic-o-po>.

Užas u Župi dubrovačkoj: suprugi izrezao lice, polomio zube, ošteti ...
www.slobodnadalmacija.hr/.../uzas-u-zupi-dub...

Translate this page Slobodna Dalmacija

Aug 14, 2014 - ... Otporaš. 16:40. TKO JE ANTE I STANA GODINA???

Subject: Pismo M. Barešiću

Pismo Mire Barešića, od 25 srpnja 1982. - Domoljub
domoljub.org/forum/topic/424?page=1

27-05-2016 00:48#803

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"POSLANICA" ILI ODGOVOR MAKSA LUBURIĆA, GENERALA DRINJANINA KRITIČARIMA

(Poslije Poglavnikove smrti dra. Ante Pavelića 28 prosinca 1959. godine, došao je dopisnik Nove Hrvatske iz Londona u Španjolsku posjetiti Maksa Luburića i sa njim imati intervju. Maks je pristao na taj intervju i tako prekinuo svoju četirigodišnju šutnju od razlaza Poglavnik/Luburić koncem 1955. godine. Ovaj intervju u Novoj Hrvatskoj je izišao za ožujak 1960., br. 3/4. Poslije ovog intervjuja digla se kuka i motika na generala Luburića. Živio sam tada u Parizu i izbliza sam sve pratio preko tadašnjeg emigrantskog tiska šta se sve dešava. Pošto je u to doba Poglavnik i njegov lik su bili nedodirljivi i svi oni koji bi se usudili reći bilo kakovu nepovoljnu riječ o Poglavniku, bio je okarakteriziran najgorim neprijateljem Poglavnika i njegova djela **NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE, NDH**. Naravno preko glasila **Hrvatskog Oslobođilačkog Pokreta, HOP** da je među prve neprijatelje spadao Maks Luburić. I danas poslije punih pedeset i pet i pol godina mogu mirne savjesti reći da je taj intervju Maksa Luburića bio prvi početak početaka **"PORUKE IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA"** koja je izišla u Istarskoj DRINI br. 3/4 1964., st. 18/21. trebale je čekati dvije godine da se sve kritike prikupe kako bi general mogao ovu **"POSLANICU"** napisati.

Intervju sa generalom Vjekoslavom Luburićem, N.Hrvatska, br. 34/. 1960. Tko je Maks Luburić, General Drinjanin? -

www.hrhb.info > Forum > Općenite rasprave > Povijest Oct 5, 2013 -

Zato ću ovdje sada iznijeti iz DRINE br. 7/8 1962., strana 142/144 članak u kojem general Drinjanin odgovara svim onima koji su es na bilo koji način nepovoljno oglasili prema njemu i prema njegovim budućim smjernicama prema izmirenju Hrvata sa Hrvatom. Članak počima: Otporaš.)

OVO JE NAŠ ODGOVOR - DRINA br. 7/8. 1962., st 142/144

Dobili smo mnogo primjeraka novela, izrezaka, okružnica od boraca s ciljem da odgovorimo u "DRINI" na iste, jer se u tim novinama, izrescima i okružnicama govori o nama, o našim nastojanjima, našem radu, osobama i uopće problemima u vezi sa nama.

Naš načelni stav je slijedeći: nikada "DRINA" neće biti upotrijebljena za rješavanje polemiku osobne i političke naravi. Mi ćemo intervenirati samo u strogo načelnim pitanjima Hrvatske Vojske, ali uvijek sa onim dostojanstvom, koje mora resiti svakog hrvatskog vojnika, a posebno zapovjednike i čestitke. Ta samo ime ČASTNIK govori o ljudima časti. To, dakle, obvezuje. Mi se ne možemo, jednostavno, poniziti i upotrebljavati misli, izraze i pojmove, koji nisu u skladu sa našim zvanjem i dostojanstvom, sa našim pozivom i misijom. Ako je naša Misija odgajati vojnike i povesti ih u borbu za Hrvatsku Državu, ne možemo, onda poniziti "DRINU" sa svake vrsti napadaja, dapače ni onda, kada bi se to činilo u obrani, pa ni onda, ako je to opravdano. I ne možemo "jurišati" na Hrvate sa pogrdama zato, jer o nama slabo misle.

Mi o ovim ljudima dobro mislimo, jer tako vjerujemo. Neki o nama zao misle, govore i pišu, jer tako misle. Imaju pravo misliti i misli stavljati na papir. Možda su u pravu u nekim pitanjima. A možda se varamo i mi, kada o njima mislimo dobro, a i obi, kada o nama misle zlo.

Treba izdržati, braćo, na tom stavu i ne sniziti kategoriju, koju imamo. Vrijeme liječi rane, i mi smo doživjeli kod nekih ljudi i skupina i po tri metamorfoze. ([promjene, preobrazbe, transformacije itd., mo. Otporaš.](#)) **Emigracija je žrvanj, koji melee živce**, a (po) teškoće i vrijeme otkrivaju karaktere. Mi moramo biti čvrsti u uvjerenju kao granitna stijena, blagi u ocijeni prema braći, pa i onda, kada smo uvjereni, da ih drugi vitlaju, ili kako bi rekao pjesnik hrvatske revolucije Luka Fertile: sotona je kolo vodila...I kada smo već kod pjesnika, sjećam se jedne pjesme Vinka Nikolića, gdje veli, da svatko daje od sebe što ima, a tko ništa nema, ne može ništa ni dati.

Nekada ćemo u šali ("**VOJNIČKI HUMOR**") ([Za podsjetiti, skoro sve "DRINE" su imale rubriku \(VOJNIČKE ŠALE ILI VOJNIČKI HUMOR.\) o tome general ovdje piše, mo.](#)) donijeti po koju šalu, koja sličići zbilji, nu uvijek načelno, ako smatramo, da su pojedina mišljenja, posebno o militarizmu i antimilitarizmu, takove naravi, da je najbolje takove probleme rješavati ovako, jer vjerujemo, da su takovi napadaji posljedica lokalnih problema, zle volje, a ne neke sistematske kampanje protiv Vojske kao institucije i vojnika, kao patriota.

Mi molimo prijatelje, da nauče ovu lekciju, koju eto već treći put u "DRINI", a to je izvadak i prijevod iz jedne pjesme engleskog pjesnika Kiplinga, koju nam je jedan prijatelj "DRINE" preveo svojedobno u tu svrhu. ([Ovdje se radi o Engleskom piscu Rudyard-u Kipling-u rođen u Bombay-u \(1865-1836\) koji je napisao više pjesama, a jedna je od njih o kojoj general Drinjanin misli je pjesma: "JUNGLE BOOKS", a na francuskom jeziku. "Les deux livres de la Jungle. Ako je to ta pjesma, onda se ona nalazi u istoj "DRINI" na st. 140-141. pjesma je uistinu rodoljubna, pa mi je žao da ju ne mogu ovdje staviti za Hrvate. Zbog ove pjesme pisac je dobio Nobelovu nagradu 1901. Mo. Otporaš.](#))

Lijepa je pjesma, koju bi trebali naučiti na pamet svi emigranti. Teško je biti čovjek, vrlo teško, i u slobodi, dobru, sreći, a kamoli u ropstvu, zlu i nesreći. Zavedene i prevarene, treba opet sačekati i primiti u bratski zagrljaj, a to ćemo uspjeti samo ako dadnemo primjer svojim držanjem, riječju i djelom. "Dobar pastir, a što kaže inom, i sam svojim potvrđuje činom". (Čitajući i analizirajući ovu generalovu "POSLANICU", sve mi se čini da je ovo bila preambula u "PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA", koja je izišla dvije godine kasnije i Istarska DRINA br. 3/4. 1964. Mo. Otporaš.)

Mi ne želimo da nam se hrvatski čovjek, posebno vojnik, "raspekmezi". Može biti čvrst, hrabar, postojan, ali to u borbi s neprijateljem, nu ne smije se pobrkati pojmove: biti goropadan (**bijesna, ljut i sl., mo**) nije isto što biti hrabar, biti "raspekmezen" nije isto što biti velikodušan, plemenit, civiliziran. nas hrvatski narod neće suditi po tome, šta smo nekada bili, niti po tome šta o nama govore neprijatelji i protivnici, nego po tome, šta budemo kadri dati od sebe u novoj fazi borbe. To bi trebale biti ispisano u **DESET ZAPOVJEDI HRVATSKE BORBE.**

"Stajanje na kurije oko" - ne će hrvatskoj donieti koristi, a niti ugleda onima, koji se tim bave kao borbenom taktikom među političkim protivnicima. U ratu nije cilj ubijanje, nego mir. Na jednom velikom spomeniku herojima pali u ratu u Španjolskoj čitao sam najljepšu izreku moga života: profesija vojnika je mir. Prvi vojnik je, zaista, prijatelj mira., jer zna šta je rat. Pravi vojnik zato neće čarkati zlim riječima, posebno ne među braćom. Mi bi bili sretni kada ne bi trebali ispaliti niti jednu pušku na Srbe, komuniste i druge neprijatelje Hrvatske Države. Nu ako je bezuvjetno potrebno, onda borbu prihvaćamo sa veseljem.

Tim više moramo zato biti blagi, plemeniti i velikodušni prema onim Hrvatima, koji ne znaju govoriti našim, vojničkim, hrvatskim i ljudskim jezikom. Mi, zato pozivamo sve Hrvate, da imaju na umu, da nas svijet cijeni po našem držanju, da će nas narod i povijest suditi po djelima, i svi mi, vjernici Krista i Allaha znamo, da pred Bogom i Vječnošću nema anonimnih junaka. tamo nas poznaju i tako će nam i suditi, svakom po svom djelu.

I ostalo neka reče Kipling.

Slijedeći opis će biti pjesma o kojoj general kaže: **"I ostalo neka reče Kiplikg"**

Otporaš • prije 10 dana

"Poslanica" naše predsjednice KGK kao riječ "Poslanica" nije kriva, nego je kriv ton i sadržaj koji se nalaze u toj "Poslanici". Kada sam ja tu "Poslanicu" naše predsjednice KGK pročitao, odmah sam se požurio i pronašao "POSLANICU" Maksa Luburića koju je on uputio "KOMUNISTIMA HRVATSKE" odmah poslije pada Rankovića 1966. Kliknite na priloženi link i dobro usporedite i ton i riječ i sadržaj obiju "POSLANICA", pa sami odlučite tko od ovih dvoje: KGK i Maksa Luburića ima više smisla za Hrvatsku, za ljubav i za POMIRDBU HRVATA SA HRVATOM.

<http://www.gradjanska-akcija-o...>

Poslanica Vjekoslava Maksa Luburića hrvatskim komunistima iz 1966. godine
Posljednje uređivanje od Bobani : 27-05-2016 at 01:00

27-05-2016 04:07#804

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013
Poruke
2,348

KAKO SAM NAJAVIO U PROŠLOM OPISU # 803 DA ĆU ODNIJETI PJESMU ENGLESKOG PISCA KIPLING-a

(čvrsto vjerujem da se radi o ovoj pjesmi o koje joj je general Drinjanin u prethodnom opisu pisao. Ova pjesma se nalazi u "DRINI" br. 7/8 1962, strana 140/141. Čim otvoriš tu stranicu vidjet ćeš crtež lika vojnika koji drži u desnoj ruci mač. Ispod tog crteža je drugi crtež čovjeka koji sjedi, denim laktom se drži, lijevo koljeno izdigao, lakat lijeve ruke naslonio na koljeno lijeve noge, i razmišlja. Ispod crteža je natpis: FRAN MAŽURANIĆ - ml

Dragi čitatelji za mene je ovo povijest. Zato nastojim točno prepisati iz "**DRINE**" da bi ste i vi mogli sami sebi dočarati kako je to izgledalo u časopisu "DRINA", jer mnogi vi nećete imati priliku to prekontrolirati. Otporaš.)

<http://www.gradjanska-akcija-o...>

Poslanica Vjekoslava Maksa Luburića hrvatskim komunistima iz 1966. godine

Pjesma počima ovako:

SAGNITE glave i pođite šutke,
Prignuto, tiho, tom ulicom tamnom,
Nemojte smetat te nijeme trenutke,
Tiho, na prstima, pođite za mnom.

Ja ću vas vodit kroz ugare piste,
Vodit duž staza, duž beskrajnih cesta,
Vodit kroz šume, kroz šikare guste,
Vodit do jednoga samotnog mjesta.

Tamo je groblje, jednostavno skromno,
Križevi strunuli: nema ih više,
Samo na humcu još svrstani pomno,
Napukli, rabli od vjetra i kiše.

Nikada ovdje se ne pale svijeće,
Niti tu za njih kada zvone zvona,
Priroda sama tu postavlja cvijeće,
Tužne im grobove kiti tek ona.

Nemojte gazit stog svježju još travu,
Ona iz krvi je nikhula njine,
Gledajte šutke i sagnite glavu,
Odajte počast u znaku tišine.

Tu su još brazde, tu lijevci su sivi,
Ovud čelik je orao zemlju,
Ovdje u vatri su stajali Divi,
Danas što ispod tih humaka drijemlju.

Oni su mrtvi - al' priđite bliže;
Vidite tračak taj blijedi i fini;
Čudno to svijetlo, što s groba se diže:
To ideali su bez smrtni njini.

Vidjeli ste ih - te turobne humke:
Rake heroja, što mrijeti su znali,
Pođite sada. Al' pođite šutke!
Znajte, da ovi i za vas su pali...

(General je bio u pravu kada je na kraju napisao da bi svaki hrvatski emigrant trebao ovu pjesmu napamet naučiti. Jedno je sigurno a to je da ovaj engleski pisac Kipling uopće nije znao za Bleiburg ni za pokolj hrvatskih vojnika, a njegova pjesma dočarava upravo to kao da je on to u svojoj mašti dočaravao pola stoljeća ranije šta će se dogoditi hrvatskoj vojsci, civilima itd. Ja sam bio vrlo ganut dok sam ovu pjesmu prepisivao. Ne stidim se reći da sam plakao, a ponajviše poradi toga kada danas znam, u svibnju 2016. godine kako još jedna znatna većina Hrvata nemaju uopće ljudskog i hrvatskog osjećaja prema tim hrvatskim nevinim žrtvama jugoslavenske mržnje na sve što je hrvatsko. Pozorno pročitati ovu pjesmu, ovaj engleski pisac je dirnuo u žilu kucavicu svake Hrvatice i svakog Hrvata, ali najmanje je dirnuo u žilu kucavicu političkog vrha vlade RH. Ovu su velike riječi ali ja iza njih stojim. Promijenit ću moje sadašnje mišljenje o političkom vrhu vlade RH tek onda kada oni promjenu svoja negativna mišljenja o BLEIBURGU. Otporaš Mile Boban.)

27-05-2016 20:12#805

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"POSLANICA" ILI "PORUKA" MAKSA LUBURIĆA GRADJANIMA HRVATSE - Obrana br. 73/74, 1967.

(Za podsjetiti. Ovo je letak na vrlo tankom i finom papiru kojeg je general tiskao prilikom političkih i nacionalnih dogodovština u domovini te ih u novinu "**OBRANU**" stavljao kako bi čitatelji lakiše mogli taj letak poslati svojim u Hrvatsku. Neću reći da je general u svaki broj **OBRANE** prigodne letke stavljao, ali je povremeno. Jedan od tih letaka je i ovaj kojeg ovdje donosim kao dio hrvatske političke djelatnosti tog vremena, kako bi današnji novi i mladi hrvatski naraštaj mogao pratiti i uspoređivati hrvatsko nacionalno gibanje tada, tj. 1967. i danas, tj. 2016. godine. Otporaš.)

"POSLANICA" GRADJANIMA HRVATSKE

Građani Hrvatske!

Zločinačka politika nacističko-fašističke beogradske klike pod vodstvom Josipa Broza Tita u svojoj namjeri "zadržavanja vlasti pod svaku cijenu", predate danas Hrvatsku, a sa njom i stale republike Jugoslavije, u ruke Sovjetskog Saveza. Sovjetske vojne misije nalaze se u Beogradu, sovjetski ratni brodovi bliže u luke Dalmacije i sovjetski mornarički stručnjaci izabiru točke hrvatskog Jadrana kako bi na njemu podigli stalne baze sovjetske flote. (Kao što su to činile u Kubu 1962. godine, što je izazvalo skoro rat između Amerike i URSS-a, mo. Otporaš.)

Sovjetski avioni danomice prelijeću i slijeću na aerodrome Jugoslavije, prenašajući oružje na Bliski istok: Ujedinjenu Arapsku Republiku, Siriju i Irak! (Kao i danas. Ništa se nije promijenilo.

Mo.) Jugoslavenska armija stavljena je pod indirektnu komandu sovjetskih generala koji upravljaju formacijama "Varšavskog Pakta"; jugoslavenske tripe koncentriraju se na granicama Grčke i Italije kako bi, u slučaju ponovnog izbijanja sukoba na Bliskom Istoku, a koji je predvidiv, povele "diverzantske akcije" u skladu sa planovima vrhovne komande Crvene Armije.

GRADJANI HRVATSKE!

Tito i fašističko-nacistički element koji ga podržavaju na vlasti, poduzeli su sve mjere izgovorom "osujećivanja izraelske akcije protiv arapskih zemalja", (Taj sukob je poznat kao "**Šestodnevni rat**" kada je Izrael za šest dana nemilice potukao i porazio arapsku koaliciju. To je bilo u lipnju 1967., mo. Otporaš.) ali istina je potpuno drugačija!

U bojazni pred snagama širokih masa radnog naroda, u bojazni pred nastupom istaknutih članova saveza komunista Hrvatske kao i uglednih Hrvata koji se nalaze na važnim položajima u armiji, u bojazni pred svim posljedicama koje im prijete uslijed propasti privredne reforme, uslijed straha pred nezaposlenošću i sve žešćom i otvorenom reakcijom radnih kolektiva, u želji zadržavanja vlasti, a pod izgovorom sukoba na Bliskom Istoku, fašističko-nacističko-imperijalistička banda predate Hrvatsku u ruke Sovjetskom Savezu kako bi ovaj "sačuvao Jugoslaviju" i privilegije krvopija radnog naroda.

GRADJANI HRVATSKE!

Sjetite se sedmog plenum CK SKJ, održanog u Beogradu 1. srpnja, (to je bilo 1967. god., mo) kada je Tito, lažno prikazujući svjetsku situaciju i u namjera da nekako protumači ono što svi znamo, izjavio: "moramo biti svjesni opasnosti koja prijete i nama. Agresiji na Bliskom Istoku aplaudiraju svi reacionari. U isto vrijeme ona je pružila **potstrijek** da se, na primjer u Grčkoj i Italiji, počnu širiti glasine i na račun Jugoslavije." GLASINE O TRULEŽU KOJI VLADA U VRHOVIMA CK SKJ ŠTO NIJE NIKAKVA TAJNA ZA SVAKO DIJETE U HRVATSKOJ. (Za podsjetiti je da je generalov ubojica i UDBIN plaćenik Ilija Stanić u to vrijeme bio kod generala i radio u tiskari **DRINAPRESS**; koji je kasnije dao lažne izjave da je vidio na generalovu stolu šifrirana pisma koje je Maks slao Moskvi. Iz ove generalove "**POSLANICE**" može se jasno zaključiti da general nije imamo nikakove prijateljske simpatije prema Moskvi a još manje prema sovjetskom savezu. Mo. Otporaš.)

Izvršno vijeće u Zagrebu prihvatilo je 5. srpnja nacrt zakona o materijalnoj zaštiti sudionika NOB, kojim se za još oko 5.000 bivših boraca u Hrvatskoj, starijih od 55 godina i nesposobnih za privređivanje, osigura stalna novčana pomoć i dječji dohodak. (Po današnjoj statistici SDP-a i onih koji ih u tome podržavaju, ima tih "prvoboraca" u Hrvatskoj koji primaju privilegije NOB-a više danas nego 5 srpnja 1967., mo.) Pomoć će moći koristiti bivši borci koji su u partizanske redove stupili prije 9. rujna 1943., odnosno u Istri do 29. rujna te godine. (**Interesantno!** Po ovome bi trebalo značiti da oni hrvatski partizani koji su stupili u partizanske redove prije Poglavnikova pripojenja silom otetih hrvatskih područja Hrvatskoj 9. rujna 1943. god., da imaju pravo na boračke povlastice, dok oni koji su stupili kasnije, nemaju iste privilegije, jer su Dalmacija i Istra ušle u sastavni dio Hrvatske Države, zahvaljujući Poglavniku dru. Anti Paveliću i njegovu raskidu sa fašističkom Italijom. Mo. Otporaš.)

KAKVA JE TO POLITIKA DJELENJE MILOSTINJE?

Hrvatski Narodni Otpor jasno je u svojem program iznio stanovište da se svim borcima NOB, sa područja hrvatske, moraju dodijeliti penzije koje će se dizati prema životnim potrebama. Izvršno vijeće u Zagrebu misli, da će tim svojim činom pobijati program Hrvatskog Narodnog Otpora, ali SE VARA. PENZIJU SU ZASLUŽILI I ONI KOJI SU NAKON GODINE 1943., STUPILI U REDOVE NOB, kao i oni, KOJI SU SE TOKOM GODINA RATA BORILI U REDOVIMA HRVATSKE VOJSKE NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE! Svi stanovnici Hrvatske moraju biti jednaki pred zakonom i ovaj ih je dužan štiti, a svi bivši vojnici Hrvatske, borili se u ovim ili onim

redovima, moraju biti tretirani kao Hrvati i u svim povlasticama izjednačeni! (To se je moglo nedavno vidjeti od političkog vrha vlade RH, posebice predsjednice KGK koja iz osobnog prkosa nije htjela doći ni u Jasenovac niti je htjela doći na Bleiburg. S tim je naša predsjednica RH uveliko dala veliku razliku između ove dvije hrvatske vojske, jednoj, tj. NOB da je bila legitimna, drugoj, tj. vojski HOS-a da nije bila legitimna i da je bila zločinačka. Tim je naša predsjednica KGK uveliko podijelila Hrvate, dok naš Maks Luburić se iz dna petnih žila trudi pomiriti Hrvate i Hrvata sa Hrvatom. Mo. Otporaš.)

Ali i ova zaštita i ove privilegije moraju biti svedene na realnost općeg privrednog stanja koje se nalazi u punom kaosu: tisuće mladih ljudi sa diplomama u rukama, uzalud obijaju pragove a ne mogu da nađu posao.

HRVATSKOJ JE POTREBNA PODPUNA TRANSFORMACIJA POLITIČKE, SOCIJALNE I PRIVREDNE NARAVI a koja će se jedino postići njenim istupom iz Jugoslavije. Svoj političko-privredni kaos, nacističko-fašistička imperijalistička banda želi riješiti posjetom Todora Živkova Jugoslaviji ne bi li Bugarska, uz Sovjetski Savez, pomogla i podržavala njihovu reakcionarnu politiku. Ova je njihova politička igra plitka i zbog toga su je široke mase naroda Hrvatske i progledale! VAN IZ JUGOSLAVIJE! HRVATSKA JE DOVOLJNO EKONOMSKI JAKA I OBILUJE SA KAPACITETOM SVOJIH GRADJANA DA MOŽE NA MIRAN NAČIN RIJEŠITI SVE SVOJE PROBLEME!

U svojem program Hrvatski Narodni Otpor iznio je na jasan i nedvojben način prve korake koje je potrebno započeti kako bi Hrvatska opet "mogla disati". U taj su program uvršteni svi, pa i savez komunista Hrvatske, odnosno oni njegovi članovi koji su digli i još uvijek dižu svoje glasove u obranu svojeg naroda i svoje domovine. U ovaj su program uvršteni i bivši borci NOB kao i sadašnji pripadnici armije, po narodnosti Hrvati. Ne Jugoslaveni, nego hrvati, pa bili ovi katolici, pravoslavni, muslimani, židovi ili ateisti, jer kako dobro primjećuje KIRO HADŽI VASILEV na diskusionom seminaru o aktualnim problemima reorganizacije i razvoja saveza komunista Jugoslavije priređenoga na Visokoj školi političkih nauka u Beogradu od 5. do 10 lipnja: "MI NE MOŽEMO NIKOME ZBOG TOGA ĐTO JE NACIONALNO NEOPREDJELJEN PRIZNATI PRAVO DA SE IZJAŠNJAVA KAO JUGOSLAVEN PO NACIONALNOSTI. NAŠ STAV JE DA NE MOŽE BITI RIJEČI O JUGOSLAVENSKOJ NACIJI (Ovo bi trebali znati oni koji silom prilika izmišljaju nepostojeću narodnost, a to su današnji takozvani Bošnjaci, mo) DA ONA DANAS NE PREDSTAVLJA REALNOST, NITI SE STVARI U TOM PRAVCU KREĆU".

TAKO JE! STVARI SE KREĆU U PRAVCU NEZAVISNOSTI, PODPUNE POLITIČKE NEZAVISNOSTI REPUBLIKA KOJE, PROTIV SVOJE VOLJE, SAČINJAVAJU JUGOSLAVIJU!

Samo separacijom, uspostaviti će se mirni, prijateljski odnosi među susjedima, pa tako i među Hrvatima i Srbima koji će, svaki u svojoj nezavisnoj republici, biti garanti mira i reda na Balkanu. Zbog toga, Hrvatski Narodni Otpor, pružali ovim putem, a kao što je to učinio i putem svog programa, ruku srpskom narodu koji diljem Srbije, poput hrvatskog, trpi na svojoj kičmi zločinačku nacifašističku bandu krvopija i zločinaca radnog naroda.

Hrvatski narod nije imao ni u prošlosti, a nema ni danas, nikakvih problema političke naravi sa Sovjetskim savezom. Ovo smo ustvrdili u našem programu, a tvrdimo i danas, kao pripadnici Crvene Armije i Crvene Flote koja se danas nalazi u našoj domovini, da ne budemo zavarani od naci-fašista u Beogradu koji se kriju iza njih kako bi spasili svoje privilegije. (Ovdje u ovom paragrafu nešto nije jasno, barem za mene. Možda će netko drugi drugačije shvatiti, mo.) Članovi saveza komunista Hrvatske dužni su postati u tom pogledu most između pripadnika sovjetske armije i flote i radnih kolektiva Hrvatske, kako bi se izbjeglo prolijevanje krvi nezaštićenog naroda koji želi preuzeti svoju sudbinu U SVOJE RUKU, ne škodeći tim svojim željama interesima Sovjetskog

Saveza na Sredozemlju.

GRADJANI HRVATSKE!

Konačno je nacifašistima u Beogradu i na Brijunima pala "maska neutralnosti" i "trećeg svijeta" sa lica. Ovu su masku zamijenili otvorenim dovlačenjem sovjetskih snaga u zemlju u svrhu ZADRŽAVANJA VLASTI, ali zbijanje snage naroda Hrvatske kao i ostalih republika koje sačinjavaju Jugoslaviju, SMRVITI ĆE OVE NJIHOVE ZLOČINAČKE NAMJERE! (**General Drinjanin je ovdje bio vrlo pronicljiv. On je to rekao 1967. a narodi koji su sačinjavali Jugoslaviju su je SMRVILI 1991., dakle 24 godine kasnije ove generalove izreke, mo. Otporaš.**)

Nikakvi varljivi pokušaji nacu-fašista o "NOVIM KOMPETENCIJAMA VIJEĆA NARODA", neće ih spasiti od propasti u koju su doveli sve narode i sami sebe!

GRADJANI HRVATSKE!

Uz sve nedaće koje su stoljećima stizale našu domovinu i za koje smo u najviše slučajeva bili sami krivi, nitko nije do sada mogao a niti će moći SLOMITI ODPORNU ŽILAVOST NAŠEG NARODA. Učvrstite svoje redove i širite ovaj letak!

SMRT FEDERACIJI - ŽIVJELA HRVATSKA!

Za Hrvatski Narodni odor.

Enver Mehmedagić, Pročelnik Glavnog Stana HNO,

Zapovjednik Hrvatskog Narodnog Odpora,
General DDRINANIN.

29-05-2016 14:19#806

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"POSLANICA" GENERALA DRINJANINA ILI "PROGLAS HRVATSKOG NARODNOG ODPORA", Obrana br. 43/44. 1966

(Ovaj Proglas Hrvatskog Narodnog Otpora je donio general Drinjanin u novini Obrana 43-44, 1966. godine kao letak kojeg se je slalo u domovinu. Prvi koji je negativno reagirao na ovaj letak bio je uski i najdraži generalov suradnik pukovnik HOS-a Ivan Štirv. Možda je ovaj "**Proglas**"... bio početak razlaza i prekida uzajamne suradnje ovih dvaju vojničkih stratega i Vitezova rata NDH. Otporaš.)

PROGLAS HRVATSKOG NARODNOG ODPORA

Braći i drugovima hrvatskim radnicima pasošarima u zapadnoj Njemačkoj, Svedskoj, Austriji i drugim zemljama zapadne Europe

Vama, braćo hrvatski radnici koji žuljevima svojih ruku zarađujete kruh sebi i vašim obiteljima, koje ostaviste u Hrvatskoj, upućujemo ovaj poziv. Vama, hrvatskim radnicima, koji u znoju svoga čela

izgrađujete tuđe zemlje i podižete životni standard drugih naroda, jer vam je srpski imperijalistički okupator, koji se krije iza parola marksizma i lenjinizma, uskratio rad i blagostanje u svojoj domovini. (Ni danas, pola stoljeća kasnije - od ovog Proglasa... - nije bolja situacija, mo)

Vama, braćo hrvatski radnici, čije mjesečne plaće nisu dostojale da prehranite sebe i svoje obitelji, dok su razni partijski paraziti i njihovi špijuni u UDBI zasjeli na grbaču naroda, goneći vas u strani svijet kako bi i opet, iskorištavajući vaše kalučenje, došli do toliko im potrebnih stranih deviza, HRVATSKI NARODNI ODPOR upućuje ovaj poziv u časovima kada umjetna tvorevina Jugoslavija, stvorena protiv volje HRVATSKOG NARODA, prolazi kroz jednu od najtežih kriza opstojanja.

Svi ste vi, braćo i drugovi hrvatski radnici, čitali o padu staljinističke bande predvođene po Aleksandru Rankoviću, Svetislavu Stefanoviću i njihovim eksploatatorskim kompanjonima, kao i izjave Saveznog Sekretara Unutrašnjih poslova Milana Miškovića u kojima ovaj najavljuje smanjenje agenata zloglasne UDBe i reforme ovog zločinačkog aparata pomoću kojega su partijski paraziti zasjeli na grbaču radnih kolektiva HRVATSKE. (Ovdje general govori o smjeni Rankovića na Brijunima 1 srpnja 1966. Mo.)

Ove mjere, samo su blijedi odraz želja HRVATSKOG NARODA koji zahtjeva ne samo stanovite reforme koje u stvari ne znače ništa drug do li dobivanje na vremenu, kako bi se prebrodilo krizu i nastavilo sa eksploatacijom radnih masa HRVATSKE, već potpunu slobodu svoje DOMOVINE koja je, po svom prirodnom bogatstvu toliko jaka, da je u stanju prehraniti i omogućiti pristojan život svim svojim stanovnicima.

Svima je vama također poznato, da su u vaše redove ubačeni brojni špijuni čiji je zadatak kontrolirati kuda idete, sa kim se družite i razgovarate, što čitate i što mislite, a o čemu, Milan Mišković nije rekao niti riječi, a kamoli obećao da će ih opozvati i pustiti vas da u mire provodate svoje slobodno vrijeme nakon obavljenog teškog dnevnog rada.

Na vama je, dakle, braćo i drugovi hrvatski radnici, da pronalazite u vlastitim redovima ove špijunske-policijske elemente i da ih iz istih odstranite ako je potrebno i silom. Ovi banditi, koji za pare služe okupatorima HRVATSKE, ukoliko se o Hrvatima radio, izdajnici su svoga naroda i ovaj će im kao takovima suditi.

Na vama leži, braćo hrvatski radnici, zadatak onemogućivanja klasnom, imperijalističko-šovinističkom neprijatelju da dođe do potrebnih mu stranih deviza, nakon što je sramotno propala toliko najavljujivana jugoslavenska privredna i devizna reforma krivnjom partijskih parazita kojima je lozinka o "**Bratstvu i jedinstvu**" sredstvo podjarmljivanja i iskorištavanja radnih kolektiva.

Na vama, braćo hrvatski radnici, leži zadatak da se u zemljama u kojima se privremeno nalazite na radu, povežete i stupite u kontakt sa radničkim sindikatima i zatražite od istih pomoć u vašoj borbi protiv eksploatacije, šovinizma i špijuniranja, koje neprijatelj vaše DOMOVINE provide u HRVATSKOJ kao i prema vama koji se nalazite u tuđini.

Na vama, braćo hrvatski radnici, leži zadatak izučavanja efikasne produkcije u zemljama i poduzećima u kojima se nalazite, kako bi ove metode primijenili u vašoj DOMOVINI na dobrobit seoskih masa radnog naroda, jer su u vas, braćo i drugovi, uperene oči hrvatskog radništva koje je ostalo u domovini iskorištavano od parazita i neprijatelja, ne samo HRVATSKE, već i radništva kao progresivnog staleža svake moderne države posebno.

Na vama je braćo hrvatski radnici da u vašim redovima stvorite revolucionarne ćelije, koje će, u danom času, povesti i predvoditi hrvatske radne mase u njihovoj borbi za slobodu i blagostanje.

Na vama, braćo hrvatski radnici, leži zadatak organiziranja "**HRVATSKE NARODNO - OSLOBODILAČKE BORBE**", koja će pregaziti klasne neprijatelje hrvatskog radništva i predati tvornice i poduzeća na teritoriju HRVATSKE u ruke radnih kolektiva istih.

Sva poduzeća i tvornice kao i kombinati HRVATSKE moraju postati vlasništvo njihovih radnika i namještenika, stvaranjem dioničkih poduzeća, čiji će dioničari biti radnici i namještenici odnosnih poduzeća ili tvornica. Lažna samouprava, kojom su partijski paraziti željeli zamazati oči radnom narodu HRVATSKE, pokazala je svoje pravo lice izgradnjom vila tvorničkih rukovodioca i direktora na Jadranu i pražnjenjem blagajni i punjenjem vlastitih džepova nezasićenih krvopija radnog naroda.

Na vama, braćo i drugovi hrvatski radnici, leži zadatak tumačenja pred radničkim sindikatima zemalja u kojima se nalazite, o pravu HRVATSKOG NARODA na slobodu kao i da se hrvatski, nacionalno-državni teritorij prostire od ISTRE do DRINE.

Na vama, braćo i drugovi hrvatski radnici, leži zadatak širenja i propagiranja tiska HRVATSKOG NARODNOG ODPORA u vašim redovima kao i u DOMOVINI.

Na vama, braćo i drugovi hrvatski radnici, leži zadatak stvaranja i utemeljenja **NOVE I PROGRESIVNE HRVATSKE REPUBLIKE** (Neka i ovaj navod generala Drinjanina bude dokaz da je dr. Franjo Tuđman pohlepno čitao i studirao ideje Maksa Luburića, jer je oslobođenju Hrvatskoj dao službeno ime RH. Pomirdbeni stav Maksa Luburića je naveliko smetao UDBI. To naveliko dokazuje i velika udbaška špijunaža hrvatskih radnika u Njemačkoj, kao upravo te godine 1966. slanje Udbinog plaćenika Ilije Stanića u Njemačku preko koje je došao u proljeće 1967. godine do Maksa Luburića u Valenciju, Španjolska. Mo. Otporaš.) koje će biti faktor mira, reda i blagostanja u Jugoistočnoj Europi; neutralna poput Austrije, Švicarske i Finske u sukobu svjetskih blokova koji, svaki za svoj račun i ciljeve, teže predominaciji svijeta.

Na vama, braćo hrvatski radnici, leži zadatak uništenja prošlosti, bila ova temeljena na nacifašizmu ili varljivim, lažnim premisama srpske šovinističke marksističke jednakosti koja, u stvari, nije drugo, do li ukidanje jedne, stvaranjem druge, NOVE KLASE, eksploatatora i parazita.

Na vama, braćo hrvatski radnici, leži zadatak stvaranja slobode, istinske slobode koja nije nikada zamrla u srcu HRVATSKOG NARODA; utemeljenjem parlamentarnog, slobodnog, više-stranačko-političkog sistema, zakona slobodne štampe, riječi, militve i ispovijedanja vjere, kada će svaki radni hrvatski čovjek moći bez bojazni iznijeti ono što želi i kada će hrvatski radni kolektivi, predstavljeni putem svojih, slobodno izabranih političkih stranaka i predstavnika, u HRVASTKOM DRŽAVNOM SABORU planificirati hrvatsku privrednu, socijalnu kao i vanjsku i unutrašnju politiku i odnose.

Na vama, braćo hrvatski radnici, leži zadatak onemogućivanja obnavljanja u SLOBODNOJ HRVATSKOJ REPUBLICI bilo kakvog policijsko - političkog represivnog aparata nalik sadašnjoj UDBI, SUP-u ili nacističkom GESTAPO-u.

Na vama, braćo hrvatski radnici, leži zadatak smirenja i bratstva hrvatskih radnih ljudi koji, zadojeni oprečnim političkim ideologijama u međusobnoj bratoubilačkoj borbi, omogućuje zajedničkom nam neprijatelju porobljavanje i ugnjetavanje HRVATSKE.

U redovima HRVATSKOG NARODA nalaze se bivši partizani, bivši komunistički idealisti koji se razočarale u komunizmu beogradskog "bratstva i jedinstva" kao i hrvatski komunistički idealisti i teoretičari koji žele slobodu HRVATSKE, (kao i ovi hrvatski vojnici na slici priloženog linka,

mo) <http://www.gradjanska-akcija-officia...o-znaci-za.../> ali ostaju odani svojoj političkoj ideologiji kojoj i danas ostaju vjerni. Svima je njima mjesto u SLOBODNOJ HRVATSKOJ REPUBLICI, a njihova politička stranka, putem HRVATSKOG DRŽAVNOG SABORA, pružit će im mogućnost da odlučuju o budućnosti svog naroda kao i svim ostalim hrvatskim političko-socijalnim pokretima koji se, poput Socijalističke Stranke Hrvatske, počеше javno pojavljivati na teritoriju naše DOMOVINE.

Na vama, braćo i drugovi hrvatski radnici, leži zadatak, primordijalni zadatak, osnutak slobodnih hrvatskih radničkih sindikata koji će se brinuti za dobrobit širokih radnih masa i omogućiti da iste, u zajednici sa ostalim komponentama HRVATSKOG NARODA, imaju životni standard dostojan hrvatskom radnom čovjeku koji će mu omogućiti sve dobrobiti i blagostanja koja uživaju radnici zemalja u kojima se danas nalaze na radu.

Na vama, braćo i drugovi hrvatski radnici, leži zadatak privrednog podizanja buduće SLOBODNE HRVATSKE REPUBLIKE koja će omogućiti svakom hrvatskom čovjeku dobro plaćen rad, tako da isti neće biti prisiljen napuštati domovinu i podizati svojim žuljevima i znojem svojeg čela životne standarde drugih zemalja i drugih naroda.

Na vama, braćo i drugovi hrvatski radnici, leži zadatak proširenja rada HRVATSKOG NARODNOG ODPORA u čijim se redovima nalaze hrvatski radnici koji, poput vas, imaju iste želje i ciljeve i koji također, poput vas, žele slobodu, sreću i blagostanje svojem NARODU i DOMOVINI.

Na vama, braćo i drugovi hrvatski radnici, temelji svoj rad HRVATSKI NARODNI ODPOR, jer vi ste okosnica i srž istoga, njegova inspiracija i njegovo tijelo u kojem postoji samo jedna duša:

DUŠA NAPAĆENOG, ALI NIKAD PREGAŽENOG HRVATSKOG NARODA!
SMRT JUGOSLAVIJI!
SLOBODA RADNOM NARODU HRVATSKE!
ŽIVJELO PROGRESIVNO HRVATSKO RADNIŠTVO!

Za HRVATSKI NARODNI ODPOR:

Enver Mehmedagić
Pročelnik Glavnog Stana

Zapovjednik HRVATSKOG NARODNOG ODPORA
general Drinjanin.

(Eto za mjesec/dva dana biti će pola stoljeća od ovog "Proglasa..." HNO radnicima Hrvatske. Naglasak ovog Proglasa je bio: Sudbina i Dužnosti Hrvatskog Radnika. Trebalo bi danas, 50 godina kasnije analizirati srž ovog Proglasa i vidjeti koliko postotak ovog Proglasa se može usporediti sa današnjim radnicima u Hrvatskoj? Mo. Otporaš.)
Posljednje uređivanje od Bobani : 29-05-2016 at 14:25

29-05-2016 22:52#807

Bobani
Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke

2,348

"POSLANICA" MAKSA LUBURIĆA RADNICIMA HRVATSKE! - Obrana, br. 93-94 1968.**(1 dio)**

(Uistinu se najiskrenije zahvaljujem predsjednici RH KGK na njezinoj Poslanici koju je ona uputila - bez ikakve svrhe - Hrvatima i hrvatskom narodu polovicom travnja 2016. godine u kojoj je oštro osudila stvaraoce i branitelje NDH, osudivši ih po istom jugoslavenskom i antifašističkom ključu kao jedan zločinački sistem sa zločinačkom svrhom i tome slično. Ona me je sa tom svojom bezrazložnom Poslanicom natjerala da pregledam sve novine **OBRANA**, glasilo Hrvatskog Narodnog Otpora, koje posjedujem, jer sam znao da je general često pisao neke proglase, pozive, upute, molbe i sl. u obliku letka, na vrlo tankom i finom papiru, i stavljao u novinu **OBRANU** kako bi čitatelji što lakše mogli to slati svojim u domovinu ili gdje hoće. Pronašao sam ih desetak ili više i odlučio sam ih staviti na internet na raspolaganje i čitanje hrvatskom općinstvu. To činim iz pet nakana, **prva (1)** je: znam za sigurno da sadržaj niti jednog jedinog letka kojeg je general ubacivao u novinu **OBRANA** nije izišao u javnost, jer se je zagubio. Ljudi kupe novinu, izvuku letak, pročitaju, zgužvaju i bace ili ga nekome pošalju, **druga (2)** je ta: da želim upoznati današnji hrvatski naraštaj sa sadržajem ovih letaka u kojima je general Drinjanin iznosio svoje hrvatsko-državotvorne i miroljubive ideje, i **treća (3)** je: da se uspoređi političara i nacionalna razlika generala Drinjanina prije pola stoljeća sa današnjim političarima RH, te tako, da svi skupno ili pojedinačno zaključimo tko je više a tko manje zagovarao pomirbu Hrvata sa Hrvatom i **četvrto (4)** je: da mi se je nedavno, prije 4/5 dana javio jedan iz Hrvatske, zahvaljuje mi se na trudu iznoseći misli, ideje i pisanja Maksa Luburića, ali kaže da je danas spominjati Maksa Luburića političko samoubojstvo. Mnogi se koriste njegovim idejama ali se ne usuđuju spomenuti njegovo ime, te mi je naveo dra. Andriju Hebranga mlađega koji je u svojoj predizbornoj kampanji za predsjednika RH 2009. godine rekao da se je Maks Luburić borio za interese Hrvatske i dobio po tritici tim da nije uspio u svojoj kampanji i **peta (5)** je: da sam svaki letak i njegov naslov kojeg je Maks Luburić pisao i upućivao Hrvatskom Narodu u Domovinu, oslovio kao: **"POSLANICA" MAKSA LUBURICA**, zahvaljujući našoj predsjednici RH KGK Otopraš.)

RADNICIMA HRVATSKE!

Osnovni temelji društvene strukture Hrvatske leže na radničkoj klasi i zbog toga je Hrvatski Narodni Otpor u svom Programu posvetio prvotnu pažnju hrvatskom radniku i njegovoj obitelji, uvjetima dana, socijalnim beneficijama, samoupravljanju i sindikalnoj slobodi koja je osnovni uvjet za osvajanje prava koja hrvatskom radniku pripadaju u jednoj socijalističkoj demokraciji.

Govoreći o "socijalističkoj demokraciji", mi ne mislimo na onaj stereotipni pojam o "demokraciji" i o "socijalizmu" kojim se služi komunistička partija u svojem nametanju diktature i gaženju osnovnih prava radnog čovjeka, nego mislimo na onaj humani socijalizam u kojem se poštuju prava čovjeka, sloboda riječi, sastanaka, tiska i sveg onog što služi kao uvjet jačanja radničkog staleža, kako bi društvena skala postala izjednačena, bez privilegija za nekoga.

Govoreći o "socijalističkoj demokraciji", mi također govorimo o uništenju povlastica i privilegija raznovrsnih rukovodioca, raznovrsnih parazita koji su, pomoću partijske knjižice, zauzeli kardinalne položaje u društvenom životu, u kojem se danas niječu sva ta prava za koja se je komunistička partija Hrvatske, prema njenoj tvrdnji, "borila u prošlosti", ali koja nije nikada ostvarila nego zamijenila jedan sistem, kapitalistički, sa drugim, komunističkom diktaturom koja gazi sve ono što je partija tvrdila u prošlosti i svodi radnika na stepen obične poluge u jednom nezasićenom stroju koji "guta energije" za dobrobit nekolicine koji sjede na partijskim "vrhuškama".

Socijalna politika saveza komunista Hrvatske je frakasirala iz više razloga; prvotno, zbog podlaganja partije beogradskom imperijalizmu i šovinizmu, pretvorivši se inata, tokom dugog niza godina, u običnog egzekutora naloga centralnog komiteta koji je težio i teži privrednom obogaćenju

Srbije na račun SR Hrvatske kao i drugih republika koje sačinjavaju Jugoslaviju. U drugom redu, ova je politika frakasirala jer se radnika nije smatralo ni smatra osnovnim motorom društva i zajednice, nego tek jednom bezbojnom, sivom masom čija je svrha i zadaća pojačati produkciju kako bi se došlo do toliko potrebnih deviza koje služe ugnjetavanje tog istog radničkog staleža i m obogaćivanje klase rukovodioca koji taj, teško stečeni novac, pljačkaju od proizvođača i ulažu ga na osobne račune u švicarske i druge banke Zapadne Europe.

Svjedoci smo borbe koja se je počela odvijati u samom savezu komunista Hrvatske i koja nam dokazuje da su komunisti postali najobičnija "oligarhija" koja brani svoje osobne pozicije i privilegije, dok, nasuprot njima, stoje neosocijalisti koji, kao članovi tog istog saveza komunista, uviđaju starost i neaktualnost partije, nastojeći promijeniti, kako njene strukture, tako i njen program, iako im još uvijek manjka potrebiti kompas koji bi im označio jedan konačni i definitivni pravac u njihovim naporima koji se usredotočuje na socijalno izjednačenje i obaranje privilegija.

Nastavlja se.

30-05-2016 19:25#808

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"POSLANICA" MAKSA LUBURIĆA RADNICIMA HRVATSKE! - Obrana, br. 93/94 1968. (2 dio)

Hrvatski Narodni Otpor, u svom Programu koji je objavljen i predan hrvatskoj javnosti 1967., zabavio se je svim tim problemima, studirao situaciju, kako kod nas u domovini, tako i onu vanjsku, nastojeći dati hrvatskom radniku a isto tako i Hrvatskoj, ono dostojno mjesto koje mu pripada u ovoj novoj transformaciji svijeta čiji smo i mi sudionici.

Nasuprot sadašnjem, lažnom "samoupravljanju", mi smo zastupali i zastupamo tezu stvarnog samoupravljanja predajom u ruke radnika svih poduzeća i tvornice na području Hrvatske. Narodi svijeta, onog svijeta koji uživa slobodu, pravili su tokom stoljeća, brojne eksperimente i tražili mogućnosti kako bi radnik uistinu našao svoje mjesto u društvu i zajednici koje mu pripada.

Hrvatski Narodni Otpor studirao je sve eksperimente, njihove pozitivne i negativne strane i došao do zaključka, da je najsretnije rješenje ovog problema u stvaranju dioničkih poduzeća i davanjem udjela u tim dioničkim poduzećima svim onima koji u njima rade. Na taj način, radništvo efektivno ulazi u posjedovanje privrednih i industrijskih objekata svojim dioničkim udjelom u istima, tj. ubiranjem godišnjeg procentualnog dohotka od cjelokupne zarade, dok, u isto vrijeme prima i stalni mjesečni dohodak za svoj dnevni rad. Odnosno, poduzeća, tvornice i kombinati, putem svog "vijeća dioničara", a ovi su radnici i namještenici dioničari istih, biraju i kontaktiraju tehničko i ino osoblje koje je dužno polagati račune "vijeću dioničara" koje u isto vrijeme planificira produkciju kao i cijenu kako bi se proizvodnja plasirala na tržištu.

Ovo samoupravljanje mora se vršiti u apsolutnoj slobodi; nitko; niti osoba niti bilo kakova partija ne može i ne smije imati nikakvu ingerenciju (**latinska riječ: nametanje, uplitanje, mo**) u razvitku privrede koja se mora samo utoliko planificirati, (planirati; razrađivati, mo) kako ne bi došlo do nepotrebne konkurencije između pojedinih poduzeća u plasiranju njihovih artikala. Zadaća ove

opće, nacionalne "planifikacije proizvodnje", treba ležati na ministarstvu Privrede koje je, opet sa svoje strane, dužno polagati račune jednom slobodnom Hrvatskom Državnom saboru u koji ne smiju niti mogu biti birani samo kandidati jedne partije kao što je to slučaj danas, nego isti moraju sačinjavati predstavnici svih snaga hrvatskog naroda izabrani voljom naroda na slobodnim izborima koji će, ujedno, biti garancija uništenja bilo kakove forme diktature ili samovolje, bilo pojedinaca, bilo stranaka, bilo jednog ideološkog pravca koji stremi, kao što to čini danas savez komunista, podlaganju svih narodnih komponenata jednoj jedinoj liniji i političkom pravcu.

Uvjet sretnom provođenju ove nove politike koja u suštini odbija povratak na ono "staro", tj. na bilo koju vrstu bilo kapitalističkog bilo sadašnjeg izrabljivanja radničkog staleža, jest, svakako, **odcjepljenje Hrvatske od Jugoslavije** i onemogućavanje, tim odcjepljenjem, daljnje ekonomske eksploatacije kako naše domovine, tako i samog radničkog staleža tog osnovnog motora narodne proizvodnje.

Planifikacije jedne hrvatske socijalne politike koja se mora temeljiti na humanizmu, ne može i ne smije ovisiti o nikakvim centralizmima koji su dokazali nizom ovih godina, a isto tako i u prošlosti, u vrijeme kapitalističke Jugoslavije (**što se nesumnjivo misli na kraljevsku Jugoslavije, mo**) da ni Hrvatska ni hrvatski radnik ne mogu naći svoju sreću ni svoje blagostanje u bilo kakovoj supernacionalnoj formi koja negira Hrvatsku kao naciju, podređujući istu jednom širem pojmu koji, zbog raznovrsnosti mentaliteta naroda koji ga sačinjavaju, ne može uskladiti osnovne uvjete koji su potrebni jednom zajedničkom životu.

Mi pismo ni švicarska konfederacija koju sačinjavaju "razni jezici istog naroda", nego smo "raznih narodi sličnih jezika", (**tako je generale!, mo.**) koji smo silom prilika prisiljeni živjeti skupa, unatoč činjenice, da nas je taj zajednički život i previše skupo koštao do danas i da su garancije is toga, ne volja naroda, nego tek gruba sila, koja primjenjuje sva moguća represivna sredstva kako bi nas primorala da trpimo nešto što ne želimo i što definitivno odbijamo.

Hrvatski Narodni Otpor predvidio je u svom Programu i slobodni sindikalni razvitak hrvatskog radništva i udario temelje jednoj općenitoj društvenoj reformi koja teži brisanju sadašnje društvene ljestvice i niveliranju (**izjednačivanju, mo**) svih komponenata produkcije na jednu jedinu skalu u kojoj će svakoj čestici: radnicima, činovnicima, seljacima, tehničarima, itd., biti osigurana ista prava koja će ujedno poništiti neumjerne razlike u mjesečnim dohodcima, svodeći iste na jednu kanaliziranu razinu.

U slobodnom svijetu je danas radniku osigurano toliko stvari koje se kod nas još uvijek smatraju nemogućim i "luksuzom", a čemu se svjedoci brojni hrvatski radnici koji su boravili ili još uvijek borave na radu u inozemstvu, da je naša domovina svrstana, prema najozbiljnijim studijama, u red jedne od socijalno najzadnjih zemalja Europe. Ova diferencija (**razlika, mo.**) u životnim uvjetima mora biti pregažena čim prije, a uvjetno sredstvo ovom gaženju diferencije i postavljanju naše domovine uz bok najnaprednijih naroda svijeta **leži u odvajanju Hrvatske iz Jugoslavije**, uništenju jedno-partijskog diktatorskog naci-fašističkog političkog sistem koji se je danas kod nas prozvao komunizmom, kao i definitivnom iskorjevanju svih represivnih aparata koji, poput UDBE, strše kao Damoklov mač nad šijom radnog čovjeka Hrvatske.

Političke snage hrvatskog javnog života moraju proizlaziti iz hrvatskog naroda i služiti is tome svojim programima. Savez komunista Hrvatske, kao vjeran sluga centralizma i beogradskog imperijalizma i šovinizma nije ispunio ovaj uvjet i zauzeo ulogu koja mu, smo ispunjenjem ovog uvjeta, pripada, nego se je pretvorio u ugnjetavača prava hrvatskog radnika a ujedno i slobode, kako one najosnovnije individualne, tako i one općenite narodne, kojoj teži Hrvatska kao nacija koja već kroz stoljeća nije uspjela afirmirati svoju osobnost u društvu ostalih slobodnih naroda svijeta.

Političke snage jednog naroda, pa tako našeg hrvatskog, ne mogu biti sredstvo za postizavanje osobnog, udobnog života, na uštrb cijele radne zajednice; niti smiju predstavljati individualne interese, interesima jednog cijelog naroda u kojemu radnički stalež mora igrati odlučnu ulogu u transformaciji društva i zajednice. Zbog toga je savez komunista Hrvatske i frakasirao i u tome i leži razlog da se danas podržava na vlasti jedino silom i represivnim sredstvima, smatrajući Hrvatsku jednim imanjem kojega svojevoljno eksploatira, plaćajući, ujedno, danak beogradskom šovinizmu i imperijalizmu koji ga pomaže u toj protunarodnoj raboti.

Hrvatski Narodni Otpor nije protivnik onih neo-socijalističkih elementa koji u redovima saveza komunista nastoje promijeniti sadašnje stanje vladajući stereotipnost partije i njen konzervatizam, ali želi upozoriti ove iste elemente da se ne zavađaju bilo kakovom iluzijom u konfederativna rješenja koja nisu drugo dali rješenja prolazne prirode kojima se želi omogućiti daljnje izrabljivanje radničkog staleža kao i daljnje sputavanje naše domovine Hrvatske u Jugoslaviju koja guši u biti svaku mogućnost njenog privrednog i socijalnog razvitka.

Na radnicima Hrvatske leži zadaća kanalizacije svih neo-socijalističkih snaga u savezu komunista u jednu široku falangu (**pokret, osobito ratni, i sl. mo**) radnih ljudi Hrvatske koji će kroz humanizam i socijalističku demokraciju osvojiti nove socijalne pozicije kroz borbu **za odvajanje Hrvatske iz Jugoslavije** koja će, u slobodi i iskrenoj suradnji svih narodnih komponenti, bez represivnih aparata i kroz slobodni Hrvatski Državni Sabor, oblikovati svoju sretniju budućnost u kolu miroljubivih naroda svijeta.

**RADNICI HRVATSKE UJEDINITE SE!
ŽIVJELA HRVATSKA!**

Za Hrvatski Narodni Otpor:
Dr. Enver Mehmedagić
Pročelnik Glavnog Stana,

Zapovjednik Hrvatskog Narodnog Otpora
general Drinjanina.

(Eto šta je i Kako je pisao Maks Luburić prije pola stoljeća. On nam je dao sliku kako je prije bilo, a mi danas imamo sliku kakvo je danas stanje u Hrvatskoj. Na nama je danas analizirati sadržaj ove "**Poslanice**" Maksa Luburića i pronaći razliku ili razlike njegove VIZIJE za bolju budućnost naše Hrvatske, usporediti VIZIJU današnjih hrvatskih političara i vidjeti čija je bolja za hrvatskog radnika. Ovu "**POSLANICU**" Maksa Luburića bi svakako trebalo poslati predsjednici RH KGK, Hrvatskim Saboru (iz koje je Mesić izbacio riječ "**DRŽAVNI**", svim ministrima vlade RH pa neka studiraju sadržaj ove "**Poslanice**" mako se treba štititi hrvatski radnik i njegova radnička prava. Otporaš.)

Posljednje uređivanje od Bobani : 30-05-2016 at 19:31

31-05-2016 07:13#809

Bobani
Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

"POSLANICA" ILI PROGLAS MAKSA LUBURIĆA KULTURNIM USTANOVAMA HRVATSKE, Obrana, br. 69.70 1967.

(Ovaj letak je pisao general Drinjanin odmah poslije Deklaracije Hrvatskog Književnog Jezika koju su potpisale i objavile 18 hrvatskih najistaknutijih kulturnih, znanstvenih i naslovnih organizacija i ustanova u zarobljenoj Domovini Hrvatskoj u ožujku 1967. godine. Ovaj letak je general stavio u novinu "**Obrana**" br. 69-70, 1967 godine u kojem je izrazio ideje Hrvatskog Narodnog Otpora i skoro sve hrvatske iseljeničke političke emigracije toga vremena. Letak je bio na finom tankom papiru kojeg se je iz novine izvukao, kojeg se je dijelio pred crkvom, na pikniku, na ulici, na sastancima i utakmicama, kojeg se je slalo prijateljima i u domovinu. Vrijedno za pročitati i usporediti odraz vremena tada sa odrazom vremena danas. Otporaš.)

KULTURNIM USTANOVAMA HRVATSKE

Deklaracija koju su, u obranu hrvatskog jezika, predate javnosti u mjesecu ožujku kulture ustanove Hrvatske, naišla je na veliki odjek u inozemstvu. Međutim, strane novine, tjednici i revije, komentirajući Deklaraciju, ističu, "de ne postoji razlika između srpskog i hrvatskog jezika". Primjerice, tjednik "Domenica del Corriere" u svom broju 15., god. 69., od 9 travnja 1967. strana 27., u članku kojeg potpisuje Enzo Bettizza, ističući, među inim, doslovce: "Polemika će se nastaviti i zajedno sa disolucijom Lenjinističke ekonomije, nastaviti će se paralelni procesa nacionalnog **reda** titoističke Jugoslavije", opisuju realno stanje Hrvatske kako u sadašnjosti, tako i u bivšoj Jugoslaviji.

Ali, kada je riječ o razlici u jezicima, bettizza tvrdi: "[I]Jedan posebni hrvatski i jedan posebni srpski jezik nisu nikada pastoralni: postoji jedan jezični srpsko-hrvatski kompleks i to njime vlada, kao što je to osoban slučaj pisca. (Bettizza navodi za sebe da vlada "srpsko-hrvatskim jezičnim kompleksom") može se kretati istom agilnošću kako u Zagrebu, tako i u Beogradu... Već 1850., (nastavlja Bettizza) grupa eminentnih srpskih i hrvatski filologa, dekretirala je, da je jezik kojim govore dva naroda jedan te isti i da se stoga mora ujediniti njihova literature." **(Potrebno je ovdje podsjetiti današnji hrvatski naraštaj do koje mjere u to doba je jugoslavenska promidžbena mašinerija uspijevala uvjeriti zapadnu i svjetsku civilizaciju u postojnosti jugoslavenske narodnosti, jugoslavenskog, tj. istog srpsko-hrvatskog jezika, jugoslavenske književnosti i tome slično. Hrvatska politička emigracija se je borila svim mogućim i zakonom dozvoljenim sredstvima uvjeriti zapadnu demokraciju u istinu, a ta je istina da smo mi Hrvati i da mi imamo svoju hrvatsku narodnost, svoj hrvatski jezik, kulturu, književnost, povijest i sve što jednom narodu treba za opstojati. Mo. Otporaš.)**

Kako se iz navedenog vidi, strani komentatori, iako ispravno tumače prilike u Jugoslaviji, zauzimaju suprotno i krivo stanovište u pitanju razlike između hrvatskog i srpskog jezika. Kako bi se ovome stalo na kraj, kulturne ustanove Hrvatske trebale bi smjesta, ne obazirući se na presije saveza komunista, uputiti jedan kratak, ali sažet dopis na talijanskom jeziku direktoru "Domenica del Corriere", Guglielmo Zucconi, Via Scarsellini 17, Milano, Italija, sa zamolbom, da ga uvrsti u ovom tjedniku kojeg izdaje važan milanski dnevnik "Copriere delle Sera", ističući u čemu se sastoji razlika između hrvatskog i srpskog jezika.

Kulturne ustanove Hrvatske trebaju, ujedno, pratiti pisanje sve stranog tiska o ovom problem i slati dopise na uredništva koja, možda i u dobroj namjeri, objave pogrešne stavove o navedenom problemu jezične razlike.

Savez komunista Hrvatske kao organizacija i hrvatski komunisti kao sinovi Hrvatske, dužni su ustati u obranu svog naroda i smog jezika, i potpomoći kulturne ustanove Hrvatske u njihovoj borbi za očuvanje najvećeg blaga naroda: jezika kojim govori. Mnogi od potpisnika navedene Deklaracije pripadaju ili su pripadali savezu komunista Hrvatske koji je, mnoge zbog njihovog nastupa, isključio iz svojih redova, niječući, ujedno, pravo kulturnim ustanovama Hrvatske, da ustanu u obranu

hrvatskog jezika.

Ovaj akt ljudi koji stoje na čelu saveza komunista Hrvatske uperen je protiv interesa i prava Hrvatskog naroda i za nadati se je, da će inicijatori ovog stave saveza komunista Hrvatske kao organizacije, promijeniti svoje stanovište i pridružiti se pozitivnim elementima Hrvatskog Naroda koji su javno i hrabro ustali u obranu svojeg naroda i svoje domovine, koja je i njihova domovina.

Time ne može izbjeći ni "zagrebačka vojna oblast", pa ni general major Ivan Rukavina kao ni podoficiri i oficiri hrvatske narodnosti jugoslavenske armije, čija je primordijalna dužnost braniti svoj, Hrvatski Narod, a ne vršiti na isti presiju pod uplivom federalne vlade u Beogradu.

Da se sačuva Hrvatska, potrebno je da među Hrvatima zavlada MIR i sloga, kada je u pitanju naša domovina, jer, po onoj narodnoj: "kada se braća svađaju, drugi im po domu gazi". ([I kroz ove letke se može vrlo dobro uočiti da general Drinjanin sustavno podvlači i poziva na jedinstvo Hrvata i pomirbu Hrvata sa Hrvatom. mo.](#))

Zbog toga, prošlost mora pripasti prošlosti, kako bi smo zajedničkim snagama izgradili budućnost, u kojoj će i naša domovina zauzeti mjesto koje joj pripada.

Ovaj letak, upućujemo, također, na hrvatske ustanove u inozemstvu, kako bi one, sa svoje strane, potpomogle stav kulturnih ustanova Hrvatske, ali što god one učinile u tom pogledu, neće imati toliko snage i važnosti, niti će imati toliki odjek u stranom tisku, kao što je to imao i što će imati bilo koji akt u tom smislu koji potekne direktno iz domovine, kao što je to bio i slučaj sa Deklaracijom o kojoj je riječ. U tome, dakle, leži svrha ovog letka koji je upućen, kako kulturnim ustanovama hrvatske, tako i svim pozitivnim elementima i snagama Hrvatskog Naroda koje su dune, u ovom teškom času naše povijesti, ne samo u domovini, već i u stranom svijetu, podići svoj glas u obranu hrvatskih prava, hrvatskog jezika, hrvatskih područja i svega onoga što nas identificira kao narod koji je stoljećima uspio oduprijeti se tuđim presizanjima.

ŽIVJELA HRVATSKA!

Za Hrvatski Narodni Otpor:
Dr. Enver Mehmedagić
pročelnik Glavnog Stana,

Zapovjednik Hrvatskog Narodnog otpora
general Drinjanin.

02-06-2016 01:18#810

Bobani
Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

STRIJELICE PROTIV HRVATSKOG NARODNOG OTPORA - ILI KAMEN UBACITI A RUKU SAKRITI

(Na moj e-mail adresu često mi se neki javljaju. Niki su mi poznati a većinom su nepoznati, tražeći od mene neka objašnjenja o svađama i rascijepaju unutar organizacije Hrvatski Narodni

"Odpor.HNO", odnosno Hrvatski Narodni **"Otpor.HNO"**. To je jedna velika i povijesna analiza koju treba kronološki razraditi, a to je ovog puta nemoguće. Nemoguće je zato, jer iziskuje mnogo truda i vremena. Za sada je potrebno iznositi podatke i činjenice, naravno uvijek staviti izvore.

Ja ću ovdje iznijeti samo toliko koliko mi je za sada moguće, a moguće mi je jer reći to da sam ja bio taj koji sam u San Francisku primao iz Njemačke paket novena **"OTPOR"** za prodaju. Kada je to jedan moj dobri i dragi prijatelj iz Cleveland čuo, poslao mi je poštom dvije **"OBRANE"** br.193, gdje je na naslovnoj strani na vrhu rukom napisao: "Bobane, reći ću ti da je ovo pravo glasilo pokojnog Generala. Ne slušaj ludog Mladena..." Poslao mi je "OBRANU" br. 195/197 gdje je na prvoj strani slika Ilije Vučića, povjerenika Otpora za Njemačku, kojeg je plaćenik Udbe ubio u petak, 6 lipnja 1975. u 6,45 u jutro, iz zasjede kada je Ilija polazio na posao. Na strani 14 iste novine je **"IZJAVA MIRE BAREŠIĆA I NIKOLE LISCA"** koji opovrgavaju i poništavaju odluku **"SVJETSKOG SABORA HRVATSKOG NARODNOG ODPORA"** koji je održan 1974 godine ili u gradu Totontu ili Hamiltonu. Na tom Saboru HNO je je demokratskim putem većine izabran za Pročelnika **HNO** Stipe Bilandžić iz Njemačke, za Tajnika Živko Vasilj iz Njemačke a za Rizničara Miško Maslač iz Clevelanda. Čim su se glasovi prebrojili i generalov zet Dinko Šakić izgubio, nije bio više pročelnik **HNO**, demonstrativno je napustio Sabor i dvoranu. Slijedili su ga neki njegovi simpatizeri, više iz obiteljske lojalnosti nego fonetičkog izgovora riječi **"ODPOR"** ili **"OTPOR"**.

Ali na tome nije stalo. Tek sada su se počela koplja lomiti između starih prijatelja, poznanika i članova organizacije HNO. Dinko Šakić i njegovi po starim obiteljskim vezama simpatizeri su sustavno širili da smo mi, koji smo se prilagodili više narodnom fonetičkom izgovoru **"OTPOR"**, dezerteri originalne riječi **"ODPOR"** koju je general Luburić dao na Ivan Sedlu u listopadu 1944. godine, kada je osnovao **"Hrvatski Narodni Odpor"** kao **zalazbnicu** HOS-a na povlačenju. Čak je bilo prišivanja etiketa da smo mi beogradski Hrvati. Naravno da je "sveznajuća" UDBA to sve izbliza pratila i svoje operative među nas ubacivala, naravno kao prijatelje i dobre Hrvate.

Pošto je moje korisničko ime "Otporaš", i skoro je nemoguće za povjerovati, da su mi se mnogo na moj e-mail javljali, grdili me, nazivali svakojakim imenom, izdajnikom Maksa Luburića i tome sl. Jedan vrlo dobro poznati hrvatski intelektualac i veliki **Intimus** Maksa Luburića, inače "mladić" od 94 godine, skoro svakog puta kada nešto pročita na internet što je Otporaš pisao, on odmah tu nadoda "ODPORAŠ". Jedan vrlo do bar i državotvorni Hrvat iz Kanade mi je nedavno pisao: "...Da te sada Maks vidi, zadivio bi te...", ili tome nešto slično. Eto dokle hrvatska glupost može stići. Zato sam odlučio poslati jedno malo pisamce nekim mojim prijateljima.

Mile Boban, Otporaš.

Bog! dragi moj prijatelji,

Prilažem ovdje četiri linka koja su uperena protiv organizacije **Hrvatski Narodni OTPOR**. Molim lijepo kliknite na ova četiri linka. Najviše se spominje Zvonko Bušić i njegova petorka, ali sve je upereno protiv **OTPORA** da se **OTPOR** ocrni i sruši. Najviše su bile žrtve ovog ocrnjivanja članovi organizacije **Hrvatski Narodni OTOPR** i njihove obitelji. Tko je ovu urotu protiv **OTPORA** pripremao, zna se: **UDBA**, ali bilo je **UROTA** i u samom **OTPORU**, tj. unutar **OTPORA**. Kada bi se mogla sva pisma iznijeti na svijetlo dana, pisma koja su pisali članovi organizacije **OTPOR** jedan drugome, kopirala se i širila dalje, stizala gdje su trebala i ne trebala stići, sve za jednu svrhu a ta je bila da se zamuti što više, da se posvade Hrvati što više, da se sumnja i sumnje šire, da Hrvati na Hrvate počimaju prstom upirati tko je više, tko manje a tko najmanje kriv, itd.

Ja posjedujem veliki svežanj pisama iz kojih bi se moglo stručno dokazati da se je ciljano išlo za tim da se **OTPOR** kao organizacija uništi. Uzmimo u ozbiljno razmatranje samo dvije riječi, a te riječi su: **ODPOR** i **OTPOR**. To su bili članovi iste organizacije **ODPORA** do generalove smrti 20

travnja 1969. godine. Poslije generalove smrti nastupilo je rasulo, upiranje prstom jedan u drugoga i sumnja se počela širiti do te mjere da su od jedne organizacije **ODPOR** postale dvije: **ODPOR** i **OTPOR**. Taj razdor unutar organizacije **HNO** je nesumnjivo mnogo doprinijelo nepovjerenju među članovima i do jučerašnjim prijateljima iste organizacije, što je uveliko **UDBA** iskoristila za razjarivanje mržnje i širenje sumnje među bivšim prijateljima i članovima organizacije **HNO**, stavljajući naglasak na dvije riječi: **ODPOR** i **OTPOR**. Mržnja se je širila tako smišljeno među članovima da svi one koji su ostali vjerni i lojalni Glavnom **Zapovjedniku Hrvatskog Narodnog ODPORA** Maksu Luburiću, generalu Drinjaninu, su dobri i poštteni Hrvati, a svi oni koji su otišli u organizaciju **OTPOR** su agenti **UDBE**. Ovi nazivi se mogu pronaći u raznim pismima, člancima u novinama **Obrana**, časopisu **OTPOR** i, nažalost, tvrdim ovdje i fizičkim obračunavanjima na pokojnicima, pred crkvom, na utakmicama, itd.

Meni je osobno Pročelnik HNO za Oceaniju pisao pismo sredinom osamdesetih godina u kojem me je pitao nekako ovako: Koliko si plaćen da rušiš **ODPOR**. A šta na sve ovo reći osim to da je **UDBA** smišljeno kamen među nas Hrvate bacila a ruku sakrila. Kako se je sumnja širila, napetost je iz dana u dan rasla sve veća i veća među Hrvatima. Nastala je velika **Polarizacija** među Hrvatima i postala vrlo očita i vidljiva i to je **UDBA** uveliko iskoristila. I sve malo po malo, reklo bi se da **UDBA** sa svojim filijalijama nije mirovala, već pripremala teren za njujorške procese Hrvatima. Zato sam mišljenja da bi i ovo područje trebalo obraditi dok još ima živih svjedoka ti žalosnih zbivanja na području sjevero-američkog kontinenta. U protivnom vjerovat će se više onima koji su nešto napisali, istinu prešućivali a lažima se služili. Cilj za obraditi ovu temu nije sakriti jedno, prešutjeti drugo a iznijeti treće, nego napisati **ISTINU**, kako je meni Mile Markić (1926-2007) pred smrt rekao preko telefona: "...Imenjače, mi smo se tako zvali, jer je njemu Mile ime kao i meni) znam te u dušu i znam da ćeš ti jednom, kad-tad, nešto napisati. Sve što te milim je to da **ISTINU** pišeš..."

Ovdje prilažem četiri (4) linka na engleskom o procesima u New York-u članovima organizacije HNO. Tko zna engleski, bilo bih mi drago da pročita.

Mile Boban, Otporaš.

<http://observer.com/2016/01/wh...>

<http://net.hr/danas/svijet/ner...>

<http://www.nytimes.com/1981/06...>

Višestruki odgovor s citatom na ovu poruku <http://hop-portal.com/2016/01/...>

05-06-2016 01:09#811

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

IN MEMORIAM PETNAESTE OBLJETNICE SMRTI KARLO SOPTA (1934-2001)

(Prenosim iz novine Hrvatske Bratske Zajednice, HBZ-a "**ZAJEDNIČAR**" 31 listopada 2001., strana 14 kratki životopis žarkog hrvatskog rodoljuba Karla Sopte kojeg je njegova supruga Marica

Sopta napisala i postala na uredništvo **"ZAJEDNIČARA"** da ga objave, što su ovi učinili. Karlo Sopte je živio u Torontu, a general Maks Luburić je u svojim pismima i govorima nazvao grad Toronto **"HRVATSKOM KULOM"**.

Dobiti takovu jednu lijepu titulu od jednog istaknutog hrvatskog vojnog stručnjaka i stratega Maksa Luburića nije mala stvar. Da bi grad Toronto, jedan jedini od stotine gradova u slobodnom svijetu gdje su državotvorni Hrvati živjeli i hrvatski djelovali, dobio takovu sočnu i lijepu titulu **"HRVATSKA KULA"**, potrebno je spomenuti neke Hrvate koji si uveliko doprinijeli svojim radom i svojom žrtvom da grad Toronto dobije tu titulu.

Kroz pisma Vjekoslava Maksa Luburića se može olako uočiti i pronaći da su državotvorni Hrvati grada Toronta 1957. godine osnovali ogranak Hrvatskog narodnog Odpora **"ERIK LISAK"**. To su bili, uz ostale: Ratko Gagro, Vlado Šimunac, Dane Jolić, Stjepan Štokan i drugi. Čim je Karlo Sopta došao u Toronto priključio se je ovim državotvornim Hrvatima. Nije mi namjera pisati povijest organizacije **"KRIK LISAK"** koliko mi je namjera ovdje iznijeti kao podsjetnik da je naš pok. Karlo Sopta **zaslužio** da ga se sjetimo kao jednog od vrlo žarkih hrvatskih djelatnika hrvatske političke emigracije. Osobno sam Karla poznavao i bili smo vrlo dobri prijatelji. Prepisivajući ovaj kratki životopis pok. Karla Sopte, ako se ukaže potreba nešto umetnuti i nadodati za bolje pojašnjenje, to ću učiniti.

Počivao ti u Miru Božjem, dragi naš Karlo Sopta!
Karlo Sopta s nama je!
Tvoj stari i dobri prijatelj Mile Boban, Otporaš.)

IN MEMORIAM PETNAESTE OBLJETNICE SMRTI KARA SOPTA

Karlo Sopta,

ZAGREB - U dubokoj žalosti i tugom u srcu javljamo žalosnu vijest da je voljeni i neprežaljani suprug Karlo Sopta, nakon kratke i teške bolesti preminuo u Gospodinu, lipnja 6. 2001. u 68 godini u dragoj domovini Hrvatskoj u svojem domu, sa suprugom Maricom kraj bolesničkog kreveta.

Karlo je rođen 17 ožujka 1934. godine u selu Dužice, općina Široki Brijeg, Hercegovina. Roditelji su mu bili Petar Sopta i Anđa rođena Barić. Tko je bio Karlo Sopta? Prije svega što se nanizalo u Karlovu životu bio je Hrvat, rodoljub, Otporaš, jedan od najvećih nacionalista što ga je rodila majka Hercegovka. Jedanaestero i najmlađe dijete u obitelji Sopta već u ranoj mladosti osjetio je tvrdu ruku komunizma, a kao sin iz Ustaško-fratarske obitelji bio je uvijek meta srpskim komunistima i hrvatskim plaćenicima.

Rane godine djetinjstva i mladosti proveo je u roditeljskoj kući u Hercegovini. Vladala je neimaština i siromaštvo. otac je umro prerano a majka je ostala sa djecom, jedno drugom do uha, da se bori za svoj život i svoje djece. Kao član nogometnog kluba "Široki" sa nadimkom "Kole" bio je jedan od najboljih igrača i kao takvog ga se sjećaju njegovi suigrači i prijatelji.

Poslije završetka gimnazije na Širokom Brijegu završio je u Karlovcu kao vojnik J.N.A., gdje je bio učitelj vozača tenkova mladim vojnicima. Po završetku vojnog roka vratio se na Široki Brijeg od kuda nikad nije mislio otići, ali ekonomske prilike i komunistički progoni urodili su plodom. Sa tugom u srcu 24 lipnja 1958. godine (kakove li slučajnosti! Samo i točno 23 godine kasnije, dakle 21 lipnja 1981. godine, nedaleko Karlova sela Dužice, u Međugorju se ukazuje **GOSPA** šestero hrvatske djece. Mo. Otporaš.) oprostio se tuna srca sa majkom i u društvu rođaka napustio Hrvatsku. U Austrijskom logoru je bio izvjesno vrijeme, gdje je radio svakojake poslove, a potom završio u Canadi.

Kao novodošli emigrant radio je u kožari i po drugim tvornicama kao Olivetti i Canada Packers, i da bi na kraju završio u građevinskoj industriji kao taper, (Riječ "Taper" ovdje u sjevernoj Amerika je jedna struka a najbliže prevedena na hrvatski je onaj koji specijalnim papirom i gipsom maže po šahovima gipsanih ploča po zidovima i plafonu, i tako sakriva sve šahove, čavle i pogriješke itd. Mo. Otporaš.) do dana kada je povrijedio rame i bio penzioniran.

Karlo je bio gord i ponosan čovjek, pun razumijevanja i ljubavi prema svojim bližnjima. Ljubav prema majci koja je uvijek bila prisutna u njegovim mislima, jer ga je odgojila u duhu i ljubavi prema bližnjemu i vjeri prema Svevišnjem Gospodinu. Hrabrila ga je kad bi izgubio nadu, tješila ga kad je klonuo duhom, a iznad svega voljela ga neograničenom ljubavlju majke. Nikada Karlo nije dolazio doma sa turnira ili neke proslave da majci nije donio neku uspomenu a majka je to čuvala kao svetinju.

Poslije mnogih neugodnosti i nedaća što ih je sudbina bacila na njegov vijugavi put, drugi bi čovjek klonuo duhom, ali ne i Karlo. U tridesetoj godini se oženio i iz tog braka ima troje djece - sinovi Vincent i Erik i kćerka Lisa. Rastavio se nakon kratkog vremena a svoj život je posvetio radu, odgoju djece i svojoj najvećoj ljubavi **Hrvatskoj!** U Canadu je doveo sestru Darinku sa sinom Marinom, koji je danas jedan od osnovnih (Po svoj prilici maraca Sopta je htjela reći "...koji je jedna od osnivača članova HDZ...", mo. Otporaš) članova HDZ-a.

Mnogobrojni suborci iz Otpora su mu bili Marko Nosić, Mile Boban, Miško Maslač, Mladen Dedić kao i Ranko Primorac i Ante Ljubas, i mnogi drugi. (Kada smo kod Marka Nosića, koji je i danas živ pa može ovo posvjedočiti, mi bi svaki godine za Labor Week-end, prvi tjedan u rujnu, sazvali glavnu godišnju sjednicu Hrvatskog Narodnog OTPORA u gradu gdje bi se održavali Turniri Hrvatskih Nogometnih Momčadi. To bi činili zato što su mnoge strane službe pratile svako gibanje rada organizacije HNO. Pratilo nas se je na svakom koraku. Morali smo biti vrlo oprezni a još više snalažljivi. Mi koji smo morali putovati zrakoplovom, imali smo - u ono doba kada nikakvih premetačina nije bilo - velike premetačine na zletištu i raznih ispitivanja. Svi smo imali isti odgovor: Idemo u Toronto, Chicago, New York ili Cleveland na slet hrvatskih nogometnih timova. Oni koji su nas primijetili, nisu imali drugog izbora nego nam povjerovati. Tako je i naš pok. Karlo Sopta i Marko Nosić vozili su se iz Toronta za Chicago na turnir, odnosno na sjednicu OTPORA. Na granici između Canade i Amerike imali su - kako je i normalno - premetačinu. Pitanje je bilo: Kud putujete. Odgovor Chicago. Zašto? Za turner hrvatskih nogometnih klubova. koliko ćete tu ostati. Tri dana. Kod koga ćete stanovati. Iznajmit ćemo Motel. Gdje su vam stvari. Nemamo stvari. Kako ćete zube prati za tri dana. Tada mu Karlo Sopta izvadi iz džepa četku za zube i kaladont. kada je to policajac video, samo se use u ramenima i propusti ih. neka i ovo bude jedan bio hrvatske iseljeničke borne hrvatskog narodnog OTPORA za oslobođenje Hrvatske. Mo. Otporaš.)

U privatnom životu najveći prijatelj koji je sa njim djelo najviše dobra i zla bio je Toni Čanić, također član HBZ, i koji je kao i Karlo pokopan u Hrvatskoj. Poslije teške i naporne 1993. godine koja je mogla kobno završiti, Karlo je opet u 1994. godini, ponosno uzdignute glave, počeo novi život. U Kuglaškom klubu odsjeka 975 HBZ čiji je Karlo bio član, upoznao je suprugu Maricu; i njihovi životi su konačno krenuli putem blagostanja, mira i ljubavi. Karlo je konačno imao miran dom, jer su živjeli jedno za drugo i za budućnost što im je sjala kao i njihova ljubav.

Prvi put 1997. godine Karlo i Marica su posjetili dragu im domovinu Hrvatsku i Hercegovinu. Stečajem okolnosti kupili su star kuću u kojoj se Marica rodila, i njihovi životi su se okrenuli prema zajedničkom domu i mirnoj budućnosti, da bi kobna sudbina poremetila njihov mirni život ..

Karlo je voli prvi dom što ga je u miru stvorio sa suprugom Maricom. Volio je svaki kamen u dvorištu, svaki cvijet u vrtu, a stara lipa kraj prozora bila mu je svetinja iako se tek prije tri godine

doselio u ravno Turopolje. Karlo je tiho došao u Hrvatsku i narod Turopolja ga je prihvatio i zagrlio kao svojeg sina. Bio je čovjek, ponosan i sretan Hrvat u svojem domu a povrh svega voljen i poštivan, što mu je dalo snage u teškim i posljednjim danima njegova života. Karlo je tiho napustio svoj voljeni dom. Oprostio se od najveće ljubavi svojeg života, suprugom Maricom i preselio se u vječni život po Božjoj volji.

Karlo je pokopan u župi Sveta Klara a misa zadušnica je bila služena u istoimenoj crkvi koja gordo i ponosno stoji preko trite godina i prima u svoje okrilje svaku dušu da mirno počiva u njenim dvorima.

Supruga Marica želi se ovim putem zahvaliti svima koji su pomogli na bilo koji našin u njenim najtežim trenutcima tuge i boli. Najprije se želim zahvaliti brat Stjepanu Šimir i njegovoj obitelji koji su mi pomogli u teškim danima Karlove bolesti, i oko pripremanju za i poslije sprovoda, zatim bratu Zlatku Šimir koji je također bio u pomoći na svakom koraku. Bratiću Marijanu i njegovoj ženi Jasni za mnoge sate provedene sa mnom i Karlom i pomoći oko pogreba. Jurici Šimir i njegovom prijatelju što su nosili križeve pred pogrebnom povorkom. Susjedima: Vlatku Malkoč, Vladi Kovačić, Miji Janječić i Tomislavu Matak koji su nosili posmrtnu ostatku voljenog mi supruga.

Posebna hvala Karlovom bratu i nevjesti koji su došli iz Dužice sa sinovima i snahom da isprate brata i strica na vječni počinak. Velika hvala sestri Ivici Sopta koja je bila sa nama par dana prije Karlove smrti i pomogla oko pogreba. Velika hvala nećaku Marinu Sopta i njegovoj obitelji na pomoći i utjehi što su mi pružili a isto tako i njegovoj majci, Karlovoj sestri, Darinki.

Posebna hvala našem vjenčanom kumu Marku Nosiću i prijateljima: mili Boban, Miško Maslač, i Mladen Dedić u čije ime je došao na sahranu. Velika hvala Karlovom rođaku Predragu i supruzi Bobi za svetu misu održanu u crkvi Hrvatskih Mučenika u Mississaugi i svima koji su prisustvovali.

A sada velika hvala velečasnom bakra iz Svete Klare i mladom svećeniku iz Franjevačkog reda koji su bili uz mojeg supruga u zadnjim trenutcima njegova života i koji su se uz misno slavlje i prijevod oprostili sa Karlom i u njegovo ime sa svima nama prisutnima. Gospodinu Glavaš najljepša hvala na prelijepom održanom govoru i utješnim riječima. Hvala doktoru Zorislavu Devernay koji je svaki dan dolazio posjetiti Karla i ublažiti mu teške bolove.

Stjepan Radman hvala ti što si ispunio Karlovu posljednju želju i završio naš voljeni dom. Članovima odsjeka 975 HBZ velika hvala na donaciji za Cancer Society u Karlovo ime. I na kraju velika hvala Velečasnom Ivici Kecerinu koji je došao iz Mississauge i posjetio naš dom, i Karlov grob a meni pružio mnogo utješnih riječi.

Zahvaljujem svim prijateljima i rodbine iz Canade, Amerike, Njemačke i Hrvatske na pozivima u utjehama.

Dragi Karlo tvoja prerana smrt odnijela je pola mojeg srca, a druga polovica će vječno tugovati. Hvala ti za najljepših sedam godina braka i ispunjenju svih naših zajedničkih želja i snova, koje ćemo nastaviti kad se ponovno sretnemo. Neka ti je laka Hrvatska zemlja i počivao u miru Božjem, u tišini Turopoljeske ravnice.

Sa srcem punim tuge.
Supruga Marica.

08-06-2016 20:42#812

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

UDBA, TUĐMAN, HDZ, OTPOR, ŠUŠAK, PERKOVIĆ, MANULIĆ. MESIĆ, ŠTEDUL, et cetera, i tako dalje

(Priloženo sam dobio na moj e-mail adresu kao jednu vrst odgovora ili kritika na moje pisanje o suradnji Otpora sa Hrvatskom Demokratskom Zajednicom, HDZ-a. i njezinim predsjednikom dr. Franjom Tuđmanom. Priloženo je jako interesantno pa to bila kritika ili odgovor. Otporaš.)

Nadnaslov:

Zakašnjela škola Slučaj oko zakona o europskom uhidbenom nalogu nakon dva desetljeća tjera Hrvate da u brzom tečaju uče osnovne lekcije o Hrvatskoj i njenim vladarima

Naslov:

Perkovićeva i Milanovićeva Udba: ne „mafija u državi“, nego „mafija koja ima državu“

Podnaslovi:

Dojmljiva lekcija Udbine žrtve, pače i hrvatskog mučenika Nikole Štedula, koji iznosi cijeli niz znanih i nezvanih, ali uvijek šokantnih spoznaja. Na pitanje „koliko je Perković i danas utjecajan u politici gospodarstvu i medijima?“ odgovara da „ima golem utjecaj“ i to posebno na „tajkune“, što je „možda njegova najčvršća osnovica“. I konačno na pitanje „koliko je ta 'udbaška struja' jaka u Hrvatskoj?“, odgovara s karakterističnom mirnoćom, ali kratko i jasno – „ona dominira cijelim sustavom“!

Eto odakle cijela ova strka: jedva vidljivi Perković i njegova podjednako skrivena družina, izravna slijednica tajne službe totalitarnog komunističkog sustava, u šaci drži oba hrvatska „treće-januarska“ predsjednika Mesića i Josipovića, „vrlo omiljena“ u narodu, dva predsjednika vlade Sanadera i Milanovića, gotovo sve bogataše glavninu medija! Je li pri tome Perković samo jedan iz kruga podzemnih vladara Hrvatske pa čak i je li najmoćniji među njima – manje je važno.

„To su oni o kojima se i danas priča šapatom, o čijem bogatstvu svi sve znaju, pa čak i kako su do njega došli, ali nitko ne otvara nikakva javna pitanja. Oni su danas uključeni u politiku, sive su eminencije svih izbora, nebitno je jesu li na vlasti ili u opoziciji. S njima politika ruča i večera, o njihovim se poslovima ne razgovara, oni su stvarni vladari Hrvatske ... Svi su upleteni u njihove mreže. Njih se vjerojatno i Zagorec boji daleko više nego hrvatskog suda i političkih pritisaka“ (Jasmina Popović, Večernji list, 2007.)

Netko je ovih dana rekao da je velika uzbuna oko afere „Lex Perković“ predsjednika vlade Zorana Milanovića – njegove obrane vodećeg udbaša Josipa Perkovića i po cijenu „rata“ s Europskom unijom – najvažniji ovdašnji događaj nakon stvaranja suvremene hrvatske države. To će se znati tek naknadno: možda ona doista bude početak Oluje broj 2 – oslobađanja Hrvatske od ovog zloćudnog unutrašnjeg neprijatelja, stare/nove Udbe, koju ja ponekad zovem i udbomasonerijom – a možda bude tek jedno veliko „buć“, budući da je neprijatelj toliko ojačao u cjelini društva da ga nijedna hrvatska domoljubna politička snaga ne može ni uzdrmati, a kamo li srušiti ili ukloniti.

Slučaja ne bi ni bilo da fitilj nije potpaljen u razmjerno moćnoj Europskoj uniji i to ukazuje da bi ova opaka hrvatska oligarhija ipak mogla biti ozbiljno ugrožena. Nevolja je, međutim, što ona i u EU-u i u svijetu ima svoje prijatelje i zaštitnike (vidi okvir!).

Ova nova/stara Udba se, naime, na vlast u Hrvatskoj penjala od samog početka, od devedesetih godina prošlog stoljeća, ali se konačno (?) učvrstila 2000. godine u Račan-Mesićevoj „treće-januarskoj Hrvatskoj“. No, ona to nije uradila sama, zahvaljujući svojoj moćnoj organizaciji naslijeđenoj iz pola stoljeća jugo-komunizma. Prema mišljenju jednog od vodećih američkih konzervativnih publicista Glenna Becka, „ideologa“ tamošnjeg masovnog političkog pokreta „Čajanke“ („The Tea Party“), „treće-januarski“ prevrat – rušenje Tuđmanove „prve republike“ te 2000. godine – bio je zapravo u punom smislu i „državni udar“ planetarnog mešetara Georgea Soroša, vodećeg operativca europske imperijalne, prvenstveno britanske, oligarhije, protiv Republike Hrvatske. Nije vjerojatno da bi ona svoje ovdašnje „kapoe“ (logorske čuvar, koji su i sami logoraši, ali „malo bolje“ stojeći) sada ostavila na cjedilu.

Ishod nam je svima pred očima: Tuđmanovu državu, koja je jedinstvom domovinske i iseljene Hrvatske te Hrvata u Bosni i Hercegovini u nemogućim ratnim uvjetima znala obraniti gotovo sve hrvatske zemlje i sve to gospodarski preživjeti, postavši, kako je Predsjednik govorio, čak i „regionalna sila“, ovi unutrašnji i vanjski hrvatski neprijatelji uspjeli su pretvoriti u poniženu koloniju, po kojoj gazi svaka balkanska i bjelosvjetska šuša i koja stenje u dužničkom ropstvu genocidnih razmjera. Ishodili su joj pri tom i međunarodno ovjerenu „titulu“ „smeća“.

Svenazočna hobotnica

Hrvati sada, s barem dva desetljeća zakašnjenja – nakon što je najnoviji Milanovićev naraštaj Udbe skinuo krinke – kao na brzom tečaju izučavaju osnovne lekcije iz poznavanja ove – ne „mafije u državi“, već „mafije koja ima državu“. Posebno je važno, što se, silom vanjskog poticaja – jer anestetizirani Hrvati to jamačno sami nikad ne bi mogli – ova prijeko potrebna poduka može naći i u nekim od najmoćnijih stranih medija za hrvatske domoroce.

Jednu od najdojmljivijih lekcija u tom smislu održao je hrvatski politički aktivist Nikola Štedul. Njegovu stručnost o ovoj temi dodatno potkrjepljuje to što je rečena Udba, iz ruke svoga egzekutora Vinka Sindičića, 20. listopada 1988. u nj sasula šest metka, od toga dva u usta (intervju s njim objavio je novinar Dražen Ćurić u Večernjem listu od 8. rujna). Štedul govori mirno, razložno i domoljubno: iskreno je vjerovao i u pomirbu sa svojim krvnicima, dok mu još 1999. godine nije postalo jasno da oni ne žele to, već hoće samo ono što su uvijek htjeli i imali – potpunu vlast u državi!

Osnovne Štedulove tvrdnje su: Udba je na samom početku „odabrala“ Tuđmana, jer je znala što se zbiva u raspadajućoj Jugoslaviji i jer je htjela sačuvati svoju moć i u novoj državi, a Tuđman ju je morao prihvatiti jer „nije imao izbora“. Štedul kaže da su, pored Josipa Perkovića, u vrhu Udbe („zajedno na istoj strani“) bili i Josip Manolić i Stipe Mesić. Ova tvrdnja – da je „Mesić s tim (očito udbaškim – op. J.Č.) strukturama dosta surađivao za vrijeme Jugoslavije“ – mogla bi ga koštati Mesićeve sudske tužbe, jer on već za isto tuži i Večernjakova komentatora Milana Ivkošića, tvrdeći da nikad „nije bio udbaša“.

Za razliku od Ivkošića i Štedula, koji bi mogli imati teškoća da nađu papire za potvrdu svojih teza, Perković, čini se, upravo tih nevolja nema: zna, naime, sve o svakome!

„Perković je imao osjetljive informacije za sve ljude“, kaže Štedul, pa tako i o Mesiću i njegovim famoznim „zagubljenim“ čekovima iz Australije, o Ivici Račanu, koji je „na najneugodniji način bio uključen u likvidacije emigranata“, o „Josipovićevu ocu“, pa je tako ovaj – nota bene, hrvatski predsjednik! – ucjenom prisiljen držati njegova sina Sašu u svome kabinetu.

Udbina žrtva, pače i hrvatski mučenik, Štedul čak dvoji „je li previše rano govoriti o tome što je meni Perković ispričao o tome kolika je bila Račanova uloga u ubojstvu Đurekovića“. Na novinarevo pitanje o državnom odvjetniku („zašto Mladen Bajić štiti Perkovića?“) odgovara „zato

što je on iz starih (udbaških? – op. J.Č.) struktura – njegova obitelj i njegov otac“. Na pitanje „koliko je Perković i danas utjecajan u politici gospodarstvu i medijima?“ odgovara da „ima golem utjecaj“ i to posebno na „tajkune“, što je „možda njegova najčvršća osnovica“. I konačno na pitanje „koliko je ta 'udbaška struja' jaka u Hrvatskoj?“, odgovara s karakterističnom mirnoćom, ali kratko i jasno – „ona dominira cijelim sustavom“!

„Udbaš iz Remetinca“

Posebna priča je zagonetni „čovjek iz Remetinca“ Ivo Sanader. Na pitanje „kakav je bio odnos Sanadera i Perkovića?“ Štedul odgovara: „Čvrsto vjerujem da je Sanader bio udbaški agent u Austriji“. Novinara Čurića to veoma čudi, na što mu Štedul kaže da su „Tuđmanu predložili da Sanader bude veleposlanik u Austriji“, ali da mu je ta zemlja „odbila akreditaciju znajući kakvu je ulogu imao dok je bio u Austriji“. Na novinarov šlagvort da su Mesić i Sanader „surađivali jako dobro“ odgovara da je „njihova politika bila identična“.

Novinar Čurić možda je – i sada, nakon dva desetljeća – bio iznenađen ovom spoznajom, ali o tome se govori od samih početaka hrvatske države.

„Godine 1994. književnik Živko Jeličić otkrio mi je tajnu tvrdeći da je Sanader još od boravka u Austriji surađivao s jugoslavenskom tajnom policijom UDB-om“, piše na 601. stranici svoje knjige „Tuđmanova baština“ akademik Nedjeljko Mihanović. „Tu činjenicu mi je potvrdio i jedan suradnik dr. Branka Jelića, političara i predsjednika Hrvatskog narodnog odbora (HNO) u Münchenu, prigodom sahrane Jelićevih posmrtnih ostataka u Docu Donjem godine 2007. Uvjeravao me je, da je Sanader za svojih odlazaka iz Innsbrucka u Split posjećivao – kako se tada izrazio – 'Katalinićev brijeg', sjedište UDB-e u Splitu“.

(Akademik Jeličić i sam je bio moćan partizanski kadar, sve dok 1967. godine nije supotpisao Deklaraciju o položaju i nazivu hrvatskog književnog jezika. U vrijeme Miloševićeva nadiranja razgovarao sam s njim o potrebi prekida „hrvatske šutnje“ u Splitu, nakon čega je on srbijanskom satrapu napisao otvoreno pismo, i tada mi je rekao da je desetljećima igrao šah sa svojim „nadležnim“ udbašom. Njegova svjedočenja stoga treba smatrati autoritativnim, jer je, očito, dobro poznavao tu „tvrtku“.)

S druge strane, baš kao što Štedul ima razumijevanja za predsjednika Tuđmana, koji s Udbom „nije mogao drugačije“, za slavnog ministra obrane Gojka Šuška i njegovu „dobru suradnju“ s Perkovićem samo kaže da je „osjetljivo pitanje“. Tako i za današnjeg vođu HDZ-a Karamarka kaže da kao ministar nije napravio ništa u vezi s Perkovićem, jer je „ključnu ulogu imao (glavni državni odvjetnik – op. J.Č.) Bajić“. Nije to mogao ni cijeli HDZ iako je od 23 godine 17 bio na vlasti, jer je i u njemu bilo mnogo udbaša koji su se dobro učvrstili.

Karamarko se, kaže Štedul, usudio tek sada „kad se pokazalo da u njegovoj stranci nema ozbiljnog otpora“.

Da je Udba vladala čak i u tih 17 godina, kad je HDZ nominalno bio na vlasti, svjedoči i podatak, koji je Milan Ivkošić iznio u tom istom Večernjaku od 14. rujna: prema HDZ-ovim analizama od 227 najvećih dioničara u Hrvatskoj samo ih je sedam ili najviše deset iz njihove stranke – većina ostalih je iz SDP-a, HNS-a i drugih. Time u vodu pada tipična udbaška spačka o „Tuđmanovih 200 obitelji koje 'imaju Hrvatsku““. Meni je to još prije punih sedamnaest godina u Slobodnoj Dalmaciji od 19. svibnja 1996. godine rekao tadašnji Tuđmanov čovjek od povjerenja Drago Krpina. „Pripadnici ove zasad nevidljive družine raspoređeni su po svim strankama, njihova domovina je novac, a stranačke knjižice samo su im paravan“, rekao mi je on. „U hrvatskoj 'lupeškoj populaciji' hadezeovci su u manjini, većina današnjih moćnika podrijetlom je 'od jučer““.

Udbaška moć ipak tek dijelom može opravdati nemoć onog većinski narodnjačkog i domoljubnog

HDZ-a, posebno tijekom gotovo cijelog desetljeća kulta ličnosti „dragog Ive“ – Velikog vođe iz Dugobaba – te vlastite imbecilnosti i kukavičluka. Dobrohotnost koju prema njima pokazuje i takav iskusan promatrač – a nekad i osobito izložen akter – kao što je Štedul obavezuje ih na hitno iskupljenje pred narodom, u čemu su već „pet iza dvanaest“.

Sve u svemu, već i iz samog ovog intervjua prosječan Hrvat može steći točniju sliku cijele, podzemne i nadzemne povijesti nove hrvatske države. Eto odakle cijela ova strka: jedva vidljivi Perković i njegova podjednako skrivena družina, izravna slijednica tajne službe totalitarnog jugo-komunističkog sustava, u šaci drži oba hrvatska „treće-januarska“ predsjednika Mesića i Josipovića, „vrlo omiljena“ u narodu, dva predsjednika vlade Sanadera i Milanovića, gotovo sve bogataše („njegovu najčvršću osnovicu“, kaže Štedul), glavninu medija – „cijeli sustav“! Je li sam Perković tek jedan od puno brojnije družine ili je pak najmoćniji u njoj – manje je važno.

Cijela dva desetljeća ili barem jedno i „kusur“, dakle, narod, nenaviknut na slobodu i demokraciju – dijelom ljut i nemoćan, dijelom dobronamjeren ali neuk, a dijelom pokvaren kao i njegova vlast – sve podnosi kao da je to najprirodnije stanje pod kapom nebeskom!

Opasni tipovi

I konačno, iako do ove afere većina Hrvata jamačno jedva da je znala ili naslućivala o njihovu postojanju, oni koji su dolazili u dodir s današnjem Udbom, znaju dobro da je ona – vrlo, vrlo opasna. Možda je svoje jugo-komunističke očnjake zamijenila janječom kožom i umilnim liberalnim blejanjem i meketanjem o „ljudskim pravima“, kako su ih podučili njihovi imperijalni gazde, ali vučja ćud – osobito sad kad su se zatekli u stisci – ne da se skriti. Najbolje ih je, gotovo književnički dojmljivo, opisala Večernjakova ljevičarska novinarka Jasmina Popović 21. srpnja 2007. godine u vrijeme njihova lova na generala Zagorca:

„To su oni o kojima se i danas priča šapatom, o čijem bogatstvu svi sve znaju, pa čak i kako su do njega došli, ali nitko ne otvara nikakva javna pitanja. Oni su danas uključeni u politiku, sive su eminencije svih izbora, nebitno je jesu li na vlasti ili u opoziciji. S njima politika ruča i večera, o njihovim se poslovima ne razgovara, oni su stvarni vladari Hrvatske ... Svi su upleteni u njihove mreže. Njih se vjerojatno i Zagorec boji daleko više nego hrvatskog suda i političkih pritisaka“.

Ne zaboravimo da je general Zagorec 2. ožujka 2009. godine osuđen na dugih sedam godina zatvora zbog nekih dragulja, koje nitko nije vidio, a da je njegovu odvjetniku Zvonimiru Hodaku ubijena kćer jedinica, u okolnostima s čijim je sudskim objašnjenjem obitelj nikad nije pomirila.

Udboliki i Hrvati

Samo šest dana nakon ovog važnog intervjua u istom tom Večernjaku od 14. rujna novinar Ćurić napravio je anketu pod kamiličnim naslovom „Udba: drže se zajedno, pomažu jedni drugima u poslu i uvijek su u vrhu vlasti“ s pet poznatih javnih djelatnika: tri udbolika (Vjeranom Zuppom, Žarkom Puhovskim i Tvrtkom Jakovinom) i dvojicom hrvatskih (Adalbertom Rebićem i Ivanom Aralicom). Nakon intervjua sa Štedulom i sam Ćurić kao da je povjerovao tvrdnji, koju se prije „doživljavalo kao pretjerivanje hrvatskih desničara“, kako „u Hrvatskoj vladaju udbaši“. Nakon što je premijer Milanović pokazao da je zbog Perkovića spreman „zaratiti s EU-om“ zaključio je i sam kako „nešto tu ima“.

Vjeran Zuppa, koji tri desetljeća i u komunizmu i u udbaškoj hrvatskoj „demokraciji“ drma zagrebačkom Akademijom dramskih umjetnosti – prima na studije i odgaja mahom ljevičarsko-režimske redateljke, dramatičare, glumce i srodne vrste – kaže da je njemu priča o Udbi „prenapuhana“. Ne shvaća da i ovo nijekanje i njegovo „vječno“ šefovanje u utjecajnoj kulturnoj ustanovi svjedoče upravo u korist onoga što osporava. Žarko Puhovski kaže da „više nema Udbe, jer je nestala Jugoslavija“, ali i njegova nevjerojatna uloga u hrvatskom društvu – najprije kao

staljinističkog potkazivača hrvatskih demokrata, a danas kao „demokratskog“ začina svakoj (osobito udbaškoj) juhi – zorno svjedoče da nisu nestale ni jedna ni druga.

O tome svjedoči, recimo, i spominjanje moga imena u izvješću njegova tadašnjeg Hrvatskog helsinškog odbora za prvo tromjesečje 2001. godine (u ovodobnoj „Bijeloj knjizi“) na „crnoj listi“ u poglavlju „Dezinformacije, neprofesionalizam i ekstremizam u hrvatskim medijima“. Ja sam, naime, 28. ožujka 2001. godine bio napisao u Slobodnoj Dalmaciji da je tadašnja Račanova šestorka „savez Srba, Jugoslavena, Muslimana i raznih kategorija odnarođenih Hrvata ...usmjeren protiv Hrvata i katolika, izloženih, evo, već više od godine dana svakovrsnim progonima u Hrvatskoj i BiH“ (situacija vrlo slična današnjoj!). Znajući koliko su ovdašnji udbaški i udboliki upravitelji „glavnostrujaških“ medija pažljivo osluškivali ocjene (presude) ove tada jednoznačno Soroseve agenture, razložno zaključujem da su mi upravo on i njegova agentura uništili zadnju (i najzreliju) trećinu novinarske karijere u Slobodnoj Dalmaciji. Sljedeće desetljeće, od 2001. do prijevremenog umirovljenja 2012. godine, proveo sam u njoj kao onemogućeni novinar „na ledu“, u statusu nalik onom oporbenjaka u jugo-komunizmu.

Tvrtku pak Jakovini, kaže on, „idu na živce ovakve teme“, jer da imaju „poguban efekt na naše društvo“ – jamačno bi ih i zabranio da može! – te odbija „i pomisao da u današnjoj Hrvatskoj još uvijek postoji Udba“. Pri tom ovaj „neovisni znanstvenik

povjesničar“ najprizemnije papagajski, kao zadnji partijski kubikaš na kakvom opskurnom portalu, ponavlja Milanovićevu „zadnju namjeru“: „neka (hrvatskom građaninu Perkoviću) sude hrvatski sudovi!“ (gdje je nestao njegov ljupki internacionalizam iz vremena lova na generale Gotovinu i Markača ?!)

Najbolji dokaz da Udba i te kako postoji je to što ovakav mentalni maloljetnik i uličar može u Hrvatskoj učiti bilo koga bilo čemu i bilo gdje komentirati bilo što.

Adalbert Rebić je pak, pomalo rezignirano, kazao da „Udba još ima jake punktove u Hrvatskoj“, u SDP-u više, u HDZ-u manje i da smo je se „oslobodili samo na papiru“. Ivan Aralica čak uvodi i zanimljiv kriterij za njeno prepoznavanje, koji valja ozbiljno shvatiti: „Tko u Titu ne vidi zločinca, taj je udbaša“. Ja bih to nadopunio: to je onih, prema Tuđmanu, dvadesetak posto nepopravljivih hrvatskih neprijatelja u zemlji – otprilike jedna petina naroda – koji trenutno pod čizmom drži ostale četiri petine, ali oni su tek najširi simpatizerski krug. Dodatni napor traži prepoznavanje koliko je njih čvrsto umreženo i izravno operativno angažirano – i, naravno, stjecanje barem elementarnog znanja o kome je točno riječ.

Hrvati, rekosmo na početku, uče sporo – s barem dva desetljeća zakašnjenja – lekcije o pravoj naravi vlasti u svojoj napaćenoj zemlji. Možda će im ipak suđenje Josipu Perkoviću, koje je na vidiku pred, pretpostavljamo, neovisnim njemačkim sudom, pomoći da skinu koprene s očiju. One im već suviše dugo priječe pristup istini. A ona ih, poznato je, jedina može osloboditi ove gotovo svemoćne jugo-udbaške (ili udbomasonske) kaste, koja im uništava zemlju i narod i priječi da žive kao slobodni ljudi.

Joško Čelan

Okvir:

Udba: međunarodna dimenzija

Nezaboravni bratski i pijemontski Beograd

Već je na početku rečeno da cijela ova priča o gotovo svemoćnoj ulozi Udbe u hrvatskom društvu ima i svoju međunarodnu dimenziju. Novinar Čurić piše kako neki čak spominju mogućnost da i

danas „doslovno postoji centrala Udbe u Beogradu“, ali njemu se čini da je to „najneuvjerljivija teorija, koja ima najmanje pristaša“. Očito nije pročitao svjedočenje srpskog obavještajca Vladimira Popovića Bebe, pred beogradskim sudom u postupku zbog ubojstva tamošnjeg predsjednika vlade Zorana Đinđića, 17. svibnja 2005. godine. On je rekao da obavještajne službe u svim republikama bivše države „nisu nastale same od sebe 1991. godine, nego su nastavci ili recidivi stare kontraobavještajne službe sigurnosti Jugoslavije, koja je stvarana 50 godina i koja je imala tisuće i tisuće suradnika: novinara, liječnika i drugih“. Popović opširno svjedoči da te nekadašnje „republičke Udbe“ često i danas surađuju.

Ali, međunarodna dimenzija današnjeg djelovanja hrvatske Udbe nije tek njeno poklonstvo nezaboravnom bratskom i jedinstvom u Beogradu – ima ona i europsku i svjetsku! Istaknuti politolog Anđelko Milardović, govoreći o ovome u Slobodnoj Dalmaciji od 19. rujna, rječitij tvrdnji iz naslova „Premijer je bahat jer ima podršku socijalista iz EU-a“, u tekstu dodaje „ili neke druge strukture moći“ (možda nezaobilaznog britanskog imperija?). Milardović, istina, ne navodi ni jedan primjer za potkrjepu ovakve politike eurosocijalista, ali za to se rječit uvid o njihovu dugoročnom djelovanju može steći iz eseja najpoznatijeg hrvatskog povjesničara masonerije Ivana Mužića. On je u svome važnom eseju „Tuđman i masonstvo“ iz 2000. najprije pokušao odrediti „nulti trenutak“ izravna svjetsko-oligarhijskog upliva na razvitak tranzicijskog Istoka.

Najprije, piše Mužić, „glavni akteri europske masonerije“ u ožujku 1991. godine kreću u savez sa socijalističkom, a ne demokršćanskom internacionalom. Potom europski socijalisti „na famoznoj sjednici“ u Beču 9. srpnja 1991. godine, pred početak agresije na Hrvatsku, odlučuju i da će na europskom Istoku ojačati tako što će komuniste „prerušiti u socijaliste“. „Nekadanji komunisti (u Hrvatskoj – op. J.Č.), posebno oni iz UDB-e i KOS-a, prihvatili su kao prirodne saveznike u zauzimanju i podjeli vlasti, masone iz inozemstva i masonske kandidate iz zemlje“, tvrdi među ostalim u tome eseju Mužić (ova me njegova tvrdnja, ali i vlastito, posebno lokalno splitsko iskustvo, navelo da, umjesto jednočlanog izraza „Udba“, počnem koristiti dvočlani: „udbomasonerija“).

Nijemcima nakon ujedinjenja s DDR-om, recimo, nije palo na pamet da daju politički legitimitet tamošnjim kompromitiranim komunističkim političarima, a još manje pripadnicima tajnih služba. Oni su tu svoju „zaraženu“ braću temeljito raskužili (lustrirali), a njihove političke izdanke i danas drže u „getu“. Ali famozni „svijet“, pa i taj socijaldemokratski – kojeg mnogi ionako smatraju lažnim protivnikom i zapravo „čuvarom vrata“ masonsko-liberalnog globalizma – ne samo da nije to tražio od Hrvatske, već je 2000. godine u nemoćnoj banana-državi „slavnu“ Udbu, prilično nasilnim sredstvima, i bitno pomogao dovesti na vlast. A, evo, prema Milardoviću, podupire je – makar za većinu Hrvata „ispod žita“ – i danas.

(Eto, čulo smo šta i drugi kažu o onima kojima se je dr. Tuđman **priključio, bolje rečeno pridružio** u borbi protiv Jugoslavije a za Obnovu Hrvatske Države. To je bio OTPOR i njegovi članovi OTPORAŠI. Otporaš.)

10-06-2016 03:50#813

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ISTINA O USTAŠAMA nije ona "istina" koju su širili Jugoslaveni ...
kamenjar.com › Iz Otporaševе torbe

Jul 22, 2013 - I Ustaše. Ne smije se nikoga klevetati. Ni Ustaše. Treba sa svakoga skidati ... Treba zato doći istina na stol: o njihovu nastanku, radu i okrutnom nestanku. Šta na ovo reći onima koji još uvijek sakrivaju, brane i opravdavaju .

ISTINU O USTAŠAMA UVIJEK TREBA GOVORITI A TA JE DA SU SE USTAŠE BPRILE ZA HRVATSKU DRŽAVU

Što mora znati svaki Hrvat o Ustašama!

Ustaša je revolucionarni borac, koji se dobrovoljno i svjesno bori za uzvišene ciljeve potpune slobode i samostalnosti Hrvatske. Za Ustašu nema mira, nema počinka, nema i ne smije biti nekog promatranja iz prikrajka. Ustaša radi i bori se, uvijek djelatno, uvijek u prvim redovima. On može ili potpuno pobijediti ili u borbi izginuti. Ustaša ne poznaje nikakve sredine: On traži posvemašnje ostvarenje Poglavnikovih načela u Ustaškoj Hrvatskoj, tj u svojim povijesnim granicama. Za Ustašu postoje iznad svega Bog, Poglavnik i Nezavisna Država Hrvatska. Uzvišena ustaška borba temelji se na ustaškim načelima, koja je postavio Poglavnik 1. lipnja 1933. u Glavnom Ustaškom Stanu. U tim je načelima Poglavnik na najdivniji i najsavršeniji način obuhvatio sve vjekovne težnje i zahtjeve hrvatskoga naroda. Dok su u prošlosti razne političke stranke sastavljale i objavljivale na tucete raznih svojih »programa«, u kojima nije gotovo ništa rečeno, Poglavnik je u 17 točaka Ustaških Načela ovjekovječio sve misli, sve želje, sva stremljenja hrvatskoga naroda kroz vjekove, obuhvatio je sve ono što hrvatski narod traži i očekuje od svoje države.

Ustaška su načela stoga evanđelje, vjerovanje svakog Hrvata, a život po njima znači narodnu potrebu, narodnu sreću, društvenu pravdu, narodno poštenje, znači sretnu i čestitu budućnost Hrvatskoj i hrvatskom narodu. Život Ustaše mora se temeljiti na Ustaškim Načelima, pa tko se njih ne drži u svome javnom i posebnim životu, nije Ustaša. Država je za nas Hrvate najveće blago što ga možemo imati. Tijekom dugih stoljeća hrvatski je narod morao stradavati i podnašati mnoge nedaće samo stoga, što je svojedobno nesrećom i neslogom velikaša izgubio svoju državu. Narod bez države ne znači ništa, pa ako bi svojom nerazboritom politikom ili kojom nesrećom opet izgubili državu, nestalo bi nas brzo i kao naroda. Dužnost je stoga svakog Ustaše, svakog Hrvata, da uvijek i svagdje najodlučnije brani Nezavisnu Državu Hrvatsku, jer braneći državu brani svoj dom, svoj narod, svoje ognjište, svoju djecu, brani i svoju budućnost.

Nezavisna Država Hrvatska jest i mora biti svakom Ustaši najveća svetinja, za koju mora uvijek biti spreman voditi borbu, a ako je potrebno i svoj život spremno za nju dati. Poglavnik je jedini vođa hrvatskoga naroda i najveći čovjek naših vremena. On je za Ustašu svetost. Poglavnik dr. Ante Pavelić najveći je Hrvat sviju vremena. On je osloboditelj hrvatske domovine i uskrisitelj starodrevne Nezavisne Države Hrvatske. Njegov rad, njegova borba, njegove patnje, njegova strpljivost, cijeli njegov život najsajjniji je prilog naše povijesti. Njegova je zasluga, da se je hrvatski narod nakon osam stoljeća otresao tuđinskih gospodara i da sada živi opet svoj na svome u uspostavljenoj državi. Pojava Poglavnika ja stoga od najveće povijesne važnosti za hrvatski narod. Poglavnik je jedini vođa, jedini autoritet. Samo on zapovijeda, samo on ima pravo voditi državnu politiku. Svi su drugi samo njegovi vojnici, koji mu pomažu u izgradnji Hrvatske Države.

Poglavnik je uvijek do sada imao pravo, on ima pravo sada i imat će pravo i u buduće. Sve što on čini, makar to na čas nekome izgleda i nerazumljivo, sve je to u probitku Hrvatske i naroda, sve što čini — dobro je. Ustaštvo je postalo jedinim i zbiljskim predstavnikom hrvatskog političkog života. Bit je ustaštva duboka ljubav za domovinu i Poglavnika, vječna spremnost: braniti hrvatski dom, hrvatska ognjišta, hrvatske granice i hrvatsku posebnost, te stvaranje i odgajanje zdravog narodnog naraštaja.

Težnje hrvatskog naroda mogu se oživotvoriti samo u Ustaškoj Državi Hrvatskoj. Da nije bilo Ustaša ne bi bilo ni Nezavisne Države Hrvatske. I dok bude Ustaša bit će i Hrvatske. Ustaštvo i hrvatstvo jedna je savršena cjelina i ne može se više nikada zamisliti jedno bez drugog. Ustaštvo stvara novog čovjeka u novom poretku. Novi hrvatski čovjek, što znači Ustaša, mora biti čovjek dužnosti, odgovornosti, rada, borbe, poštenja, junaštva, pregaralaštva, mora biti potpun čovjek i Hrvat. Taj novi čovjek, Ustaša, mora u svom radu i u svom javnom i posebnim životu spojiti sve nove vrline ustaštva s vrlinama starih Hrvata, vječnih boraca i ratnika.

U najtežim časovima po Hrvatsku na bojištu su bili samo i jedino Ustaše. Bilo u tuđini, bilo u domovini po zatvorima ili zatočeništvu Ustaše su nosili luč osloboditeljske borbe i oni su uz najteže patnje i muke, konačno i za sva vremena pobijedili. Da nije bilo mučeničke ustaške krvi, da nije bilo nadčovječnog stradanja ustaških mučenika, da nije bilo mrtvih ustaških glava, nikada ne bi bilo došlo do uspostave Nezavisne Države Hrvatske. Ti Ustaše, koji su uspostavom N. D. H. završili prvi i najteži dio hrvatske osloboditeljske borbe, ti su Ustaše i danas na bojištu, na svim bojištima Evrope i oni će izvojevati i konačnu hrvatsku pobjedu. Biti Ustašom, znači biti idealnim borcem, koji preko svih iskušenja, preko svih patnja, preko svih nedaća, najvećom strpljivošću mora doći do konačnog uzvišenog cilja.

Ustaša mora biti uvijek prvi u borbi, uvijek prvi u opasnim pothvatima. On mora biti strpljiv i mora vjerovati u Poglavnikova Ustaška Načela, po kojima će se sve na najbolji način riješiti. Pa i u časovima, kad netko misli da izvjesne stvari nisu na mjestu, on mora ostati Ustašom na svom mjestu, imajući na umu, da se sve stvari ne mogu odmah riješiti. Dakle: vjera, stega, strpljenje, ustrajnost, a povrh svega rad i opet rad, temelji su našeg konačnog uspjeha. Ustaša je mali čovjek. On je dijete seljačko i radničke kućice. Stoga Ustaša nikada ne smije zaboraviti na svoj dom i na svoje ukućane. U saobraćaju s malim čovjekom Ustaša mora uvijek ostati uljudan i pristupačan i nikada ne smije smetnuti s uma, da su seljak i radnik temelji države, koji svojim radom, svojim žuljevima, drže, a svojim mišicama brane državu.

Za Ustašu je jedna od najvažnijih stvari stega. Ona je jedna od najjačih i najglavnijih vrlina, koja mora resiti svakog Ustašu. Vojska bez stege, pokret bez stege, rad bez stege, propast je za narod i državu. Stoga je stega jedan od glavnih preduvjeta uspjeha. Onaj, koji danas sluša, koji danas izvršuje zapovijedi svojih pretpostavljenih, taj će sutra izdavati zapovijedi, taj će drugima nalagati. Neka se svaki zapovjednik prenese u stanje onih koji slušaju, a isto tako svaki onaj korak se zapovijeda u stanje onih, koji zapovijedaju. Svaki si mora postaviti pitanje: »što bi bilo, kad bi ja bio na njegovom mjestu« ? Ustaški se vojničar, kao i svaki pripadnik Ustaškog Pokreta, mora uvijek i svagdje ponašati ćudoredno. Ustaša mora služiti kao uzor svakom Hrvatu. Ustaša se mora okaniti svake psovke, jer je ona naša narodna sramota, koja dolikuje samo prostaku. Ustaša ne smije pijančevati, ne smije posjećivati sumnjiva noćna zabavišta, Ustaša ne smije zalaziti u sumnjiva ženska društva. Ustaša mora čitav svoj posebni život temeljiti na obitelji. Ustaša mora biti predstavnik i čuvar svega onoga što je hrvatski narod kroz vjekove stvorio, a što se može jednom riječi nazvati našim narodnim duhovnim blagom.

Ustaša ne smije biti laktaš, koji bi se borio za položaje, za čin ili za lagodni život. Za Ustašu je glavna stvar dužnost, pa makar ju on vršio kao obični čarkar ili kao najviši časnik ili dužnosnik. Svaki Ustaša mora biti svjestan toga, da će se njegov marljiv i savjestan rad prije ili kasnije nagraditi sa strane zapovjedništva, pa stoga ne smije nikada on sam isticati svoje zasluge i tražiti svoje promaknuće ili odlikovanje. Ustaši ne smije nikada biti vojnički život neugodan. Hrvat je kroz vjekove bio vojnik, bio je junak, bio je ratnik. Stoga za svakog Ustašu mora biti najveća čast ako dođe u vojničke redove i kao vojnik čuvati državu, granice i hrvatska ognjišta. Hrvat je kao vojnik kroz mnoga stoljeća pronio slavu Hrvatskoj na svim bojištima. Hrvat je kao vojnik dao najveće priloge Evropi. Ustaša i vojnik nije rob. Najveći gospodin, najveći čovjek je onaj, koji s puškom na

ramenu, pa makar bio i običan čarkar, služi domovini. Stoga je najveća podlost, najveći zločin, ako bi se netko želio izmaknuti vršenju vojničke dužnosti, ili ako za vrijeme vršenja svojeg djelatnog razdoblja pokušava izmaknuti redovitom vojničkim poslovima. Dužnost vojnika, ma kakva ona bila, uvijek je uzvišena i rad u vojsci mora se smatrati dostojnim i potrebnim. To je život Ustaše! Saopćio Otporaš, TRUP.

16-06-2016 12:32#814

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

KRIV SAM - Sudbina razočaranog Delivuka i Tomislava Karamarka je identična, s razlikom od 37 godina.

Za ovoliko Hrvatsku "U"staše su se borili.

<http://www.gradjanska-akcija-officia...put-i-cilj.../>

SUDBINA RAZOČARANOG DELIVUKA I TOMISLAVA KARAMARKA JE IDENTIČNA, Delivukova 1979. Karamarkova 2016.

KARAMARKO BI TREBAO PROČITATI OVAJ ČLANAK RAZOČARANOG DELIVUKA, baš danas, srijeda 15 lipnja 2016. godine, kada je pritiskom sa svih strana morao napustiti sve političke privilegije koje je obnašao u vladi i pri vladi RH. Prenosim ovaj članak sa portala Hrvatsko Obrambeno Štivo, a svi oni koji ga pročitaju, na jedan ili drugi način mogu sami sebe pronaći. Otporaš.

KRIV SAM - piše razočarani Delivuk - OTPOR br. 3/4. ožujak, 1979.

Kriv sam! – ©Hrvatsko Obrambeno Štivo
hrvatskoobrambenostivo.com › Otporaš

Početna » Otporaš » Kriv sam!

Ovaj tekst, ove rečenice su preslika, svega onoga što se događalo, Hrvatima, nakon 1945, godine. Upravo se to događa i danas nama koji smo sudionici Dom. rata. Od riječi do riječi, je istinito sve. Svaki se može prepoznati u određenim segmentima.

Kriv sam! – ©Hrvatsko Obrambeno Štivo
hrvatskoobrambenostivo.com › Otporaš

Kriv sam što sam rođen kao Hrvat.

Kriv sam što sam rođen uoči Drugog svjetskog rata.

Kriv sam što sam pošao u pučku školu odmah nakon Drugog svjetskog rata.

Kriv sam što sam naučio čitati i pisati.

Kriv sam što sam mog pok. djeda Gabre otvorio škrinju u kojoj su bile pohranjene knjige hrvatskog značenja i koje sam čitao.

Kriv sam što sam te zanimljive knjige čitao i mnoge stvari zapamtio.

Kriv sam što sam slijepo slušao moje roditelje te tako postao praktičan katolik i kršćanin.

Kriv sam što sam zapamtio i loše i dobre stvari o patnjama mog hrvatskog naroda o kojima su mi

roditelji uvijek pričali.

Kriv sam što sam se oduševio odvažnim i hrabrim sinovima Hrvatske koji su se nesebično žrtvovali da bi im djedovina sretna i slobodna bila.

Kriv sam što sam zavolio te iznimne sinove hrvatske preko kojih sam se zaljubio u Hrvatsku.

Kriv sam što sam u početku mog mladenačkog života prkosio vladi i zakonu koji su se nametnuli mom dragom hrvatskom narodu bez njegove volje.

Kriv sam što sam u tom prkosu napustio moj dragi narod hrvatski i tim činom počinio izdajstvo.

Kriv sam što sam opet u mladenačkoj dobi – u emigraciji – stupio u redove onih odvažnih Hrvata koji su htjeli svojom žrtvom i svojim životima povratiti čast, pravo i slobodu svom napuštenom narodu hrvatskom.

Kriv sam što sam tako bio svjestan moje zadaće unutar organiziranih Hrvata, da sam uvijek htio sve svoje žrtvovati za tu svetu zadaću, pa čak i život.

Kriv sam što nikada nisam htio udovoljiti mojim posve prirodnim porivima (kao što to mnogi danas neodgovorne čine a zadaća i sastanci za Hrvatsku baš ih i ne briga), nego sam uvijek mislio kako biti što točniji u zadaći hrvatstva kao organizirani Hrvat.

Kriv sam što je sudbina htjela da se jedna mlada francuska djevojka uda za mene.

Kriv sam također što mojoj djeci – koja su po svim Božjim i ljudskim zakonima rođena – ne posvećujemo dovoljno očinske pažnje na koja oni imaju puno pravo.

Kriv sam što u mojem rodoljublju za Hrvatsku često ne mogu razumjeti one moje prijatelje i Hrvate koji ne osjećaju i ne žrtvuju za Hrvatsku koliko ja.

Kriv sam što sam spreman za Hrvatsku učiniti sve pa i moj vlastiti život dati.

Kriv sam što sam spreman rušiti tamnicu Hrvata – Jugoslaviju.

Kriv sam što je mojim rodoljubnim postupkom zabranjeno mojoj djeci otići u onu zemlju gdje im je otac rođen te upoznati baku, djeda, i ostalu svojtu i kamenjar po kojem je njihov otac naučio hodati i blago čuvati.

Kriv sam što moja djeca neće osjećati niti voljeti Hrvatsku o kojoj njihov otac i u snu toliko misli.

Kriv sam što poslije mene i u mojoj obitelji hrvatstvo prestaje postojati; jer mi je nasljedstvo rođeno u tuđini.

Kriv sam što znam voljeti sve što je hrvatsko.

Kriv sam što ne znam mrziti.

Kriv ću biti također kada čvrsto odlučim prijeći onim Hrvatima, osobama koje se isprazno zovu Hrvatima, a za djedovinu Hrvatsku ne mare ama baš ništa. Za to bi bilo bolje da se uopće nisam rodio; jer moj život i tako nije pridonio mnogo zajednici Hrvatsva. Trebao sam se roditi u ona vremena kada su glave i život bili mnogo jeftiniji od ružnoga dolara.

Razočarani Delivuk.

Izvor: Otporaš

Kriv sam! – ©Hrvatsko Obrambeno Štivo

hrvatskoobrambenostivo.com › Otporaš

Saznajte više: S poglavnikom na povlačenju - Stranica 2 <http://slobodni.net/t119033-2/#ixzz4BgeYdDea>

17-06-2016 04:21#815

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

KRATKA BIOGRAFIJA DANE, DANIJELA JOLIĆA

(Tko je imao priliku imati knjigu "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**", koju je izdao Despot Infinitus 2014. godine u Zagrebu, mogao je u toj knjizi vidjeti prva pisma koja je general Drinjanin pisao svojim suradnicima. Jedan od tih suradnika je bio i Dane Jolić koji je živio u Torontu a general se počeo s njim dopisivati već 1952. godine. kada sam ja počeo pripremati tu knjigu, bila mi je potrebna kratka i sažeta biografija Dane, Danijela Jolića. Javio sam se njegovu sinu inž. Ivi Joliću. Ivo se je rado odazvao i ja sada ovdje, na ovoj temi: "Tko je Maks Luburić, general Drinjanin", donosim njegovo pismo, jer smatram da ova kratka i sažeta biografija Dane Jolića pripada ovim pismima, tim više da se sadržaj ovog pisma ne nalazi u spomenutoj knjigi. Otporaš.)

Dragi moj Mile,Toronto, 5. Studeni 2012.

Vidim iz priloženih materijala da si prikupio vrlo mnogo povijesne građe, koju sam rado proučio, jer ja nisam znao toliko detalja o pok. gen. Drinjaninu, a naročito mi je drago da sam upoznao detalje o životnom putu Maxa poslije Bleiburga. U prilogu t.j u pismima koje ti šaljem je jedno pismo koje je on poslao mom pok. ocu Dani, koje je pisano na mađarskom jeziku, a uvijek sam se pitao kako je on toliko dobro naučio taj jezik, misleći da je njegov boravak bio povezan samo sa logorom Janka Pusta.

Naravno da ti čestitam na obilnom radu kojeg si se prihvatio, a vrlo mi je drago da si sakupio tako brojnu dokumentaciju.

Pitaš me da ti napišem nešto o mom pok. ocu Dani, pa evo u kratkim crtama: Rođen je u selu Priluka u blizini Livna (cca 6.5 km zapadno od Livna prema Grahovu) godine 1906.13. Listopada, od oca Ivana i majke Lucije rođene Brdar iz sela Rujana isto u livanjskom polju ..

Seljačko je dijete, odrastao kao sin bivšeg sluga, svog oca Ivana, koji je zbog siromaštva tražeći seoski posao na "pazaru" u Livnu kao 16, ili 17-to godišnjak uzet od seoskog gazde Jakova Barača da mu bude sluga i radi na njegovom imanju.

Poslije je taj moj djed Ivan, po čijem sam imenu i ja dobio ime, radeći za plaću u naturi i nešto gotovine i pošto je bio vrijedan i pošten kupio neko "Tursko" imanje u Priluci, i postao svoj gazda. Dakle, taj moj djed je imao 3 sna i jednu kćer, koja je bila najmlađa i umrla u 16. god. nekom zarazom, a sinovi po starosti su bili Dane, Nikola i Jozo, koji su preživjeli 2. svjetski rat. Jozo kao najmlađi je otišao poslije odslužene vojske u kraljevini Jugoslaviji na poziv državne vlade NDH, u Sarajevo i obukao se kao prvi vojnik Francetićeve "Crne Legije" i po njegovom kazivanju da nije bilo nikakvih uniformi, pa je krilnik (kasnije) Jure Francetić naredio da se pronađu bilo kakovi štofovi da se obuče vojska. Pretraženi su svi židovski dućani i pronađena je velika količina "crnih" štofova od kojih su napravljena vojna odijela i tako je nastalo ime Francetićevih "Crnaca" ili elitne jedinice NDH "CRNA LEGIJA". koje su oslobađale dijelove BiH i čuvale granicu na Drini, od upada četnika iz Srbije.

Poseban zadatak je prema pričanju strica Joze bilo osiguranje željezničke pruge i praćenje vlakova i obrana od partizana i četnika. Taj moj stric Jozo je kasnije prebačen u njemačke vojne postrojbe t.zv. SS trupe, i na "Srijemskom frontu" ranjen od ruskih kachusa, boreći se protiv Rusa, da bi bio liječen u Austriji par mjeseci i kasnije je vraćen u rat u Hrvatsku. Doživio je kapitulaciju na Bleiburgu, predao se u tom pomoru tobože kao domobran, bio na križnom putu i boravio u logorima Zagreb (kanal), Jasenovac, Vinkovci, sve do Beograda, gdje je suđen na 5 god. robije-teški rad,

”poklonjen” nekom srpskom seljaku kao ROB, i pošto je odredio 4.god pušten je na slobodu, vratio se u selo, i odmah otišao i odselio se u Vukovar, jer je oko 40 seljaka strijeljano u mom selu od partizana. On ne bi preživio da je ostao u selu. U ovom ratu zarobljena je cijela obitelj, a njegov sin Dane je bio vođa obrane Dudika i istočnog Vukovara, koji se zadnji predao JNA i četnicima. Stric i strina su povraćeni ili razmijenjeni negdje 93 i smješteni u Kumrovec (Titova partijska kola), gdje je moj stric Jozo i umro.

Drugi brat Nikola je bio kovač po zanatu, nešto nije bio sposoban (slabog vida), pa nije uopće bio u vojsci, a moj otac Dane je pored svog seoskog posla dobio mjesto “cestara” ili putara na relaciji Livno -Glamoč, tamo neke 1926 ili 27. Osnutkom ustaškog pokreta tih godina, on je bio aktivista, da bi 1936. položio ustašku “zakletvu” i postao službeno član Ustaškog Pokreta. Zakletvu je položio kod ustaškog povjerenika advokata u Livnu po prezimenu Dr. Urmovica. Interesantno je da sam ja upoznao njegovog sina jer smo oba bili u Stranci Prava, a i on je bio advokat u Sarajevu.

Dalje da ti kažem da je moj otac poslije bio član UNSa ([Ustaška Nadzorna Služba, mo.](#)) sve do kraja NDH, kada je u povlačenju poslije Bleiburga, zajedno sa bratom Nikolom prešao granicu i pobjegao u Italiju, gdje je bio u nekom logoru Fermo, odakle su njih nekoliko nakon 2 god. boravka u logoru pobjegli u južnu Francusku, gdje su radili u kopanju nekog tunela, a poslije godinu dana odselili se u Versailles i tu su upoznali nekoliko istaknutih Hrvata, te su osnovali društvo Kardinal A. Stepinac. Ne sjećam se imena koja su bila u tom društvu, no sjećam se da je bilo dosta velikih i poznatih imena iz vlasti NDH. Kako su jugo službe kidnapirale neke istaknutije Hrvate i ubijale ili ih odvodili u Jugoslaviju, moj otac i stric ([Nikola, mo.](#)) su jednom išli u Lourde gospi Lurdskoj; tako je stric odlučio prebjeći iz Francuske u Španjolsku u kojoj je ostao do svoje smrti, a umro je u nekakvom senatoriju za duševne bolesnike krajem 80-tih., u gradu Viktoriji blizu Bilbao. Tamo smo ga posjetili brat Viktor i ja 1987,i tako saznali nekakve detalje o njemu.

Moj otac Dane je ostao u Francuskoj do 1951, kada je dobio dozvolu da emigrira u Kanadu. U Kanadu je došao brodom iz Le Havre, ([Grad Le Havre je na obalama Atlantika u zapadnoj Francuskoj, mo.](#)) i nastanio se u Sudburiu-Ontario, a poslije je došao u grad Ajax kod Toronta, i tako se je nešto kasnije preselio u Toronto, zaposlio se u industriji cementnih blokova, kupio kamion od 5 tona i radio na prijevozu šljunka za izgradnju lokalnih autoputeva.

Tada su domaći ljudi iz Toronta i okolnih mjesta osnovali društvo Kardinal A. Stepinac u Hamiltonu, da bi poslije toga osnovali HOP pod imenom Ujedinjeni Kanadski Hrvati i on je bio prvi predsjednik.

Tokom vremena Udba je među njih ubacila svađe, te su se u toj gluposti podijelili na gripe, koje su se razile i tako je osnovan i HNO. ([Hrvatski Narodni Odpor, mo.](#)) U HOP-u su se okupili Ličani i Dalmatinci, a u OTPOR-u su bili Hercegovci, Bosanci, dakle sve Hrvati, a u obadvije grupe je bilo dosta Muslimana pro hrvatski orijentiranih,

Zbog razdora i svađa koje je među te naše nepismene, a “usijane” hrvatske glave ubacila UDB-a toliko su se raspali šireći osobne i političke tračeve. Moj otac je napustio UKH (HOP) i učlanio se u ODPOR, pazi ja pisem OTPOR, a to je bila druga podjela na ODPORAŠE (starija generacija, Francetic, Gagro, Štokan, Šimunac, moj otac i.td.) i OTPORAŠE. (Mlađa gen. Karlo Sopta, Marko Nosić, Marin Sopta, ja....), jer starijim generacijama i neškolovanim ljudima nije uopće poznato gramatičko pravilo “jednačenje suglasnika po zvučnosti” gdje su parovi b-p,d-t,g-k i td., gdje se prvi bezvučni suglasnik mijena i prelazi u zvučni, ako je poslije njega zvučni suglasnik, te tako D prelazi u T, jer je slijedeći P, a oni su gramatički u paru.! Tko će nepismenom čovjeku (insanu) to objasniti.?

Tako su moj otac, a kasnije i brat Viktor po dolasku u Kanadu 1954-ili 1955. postali ODPORAŠI i

kako je otac bio stari ustaša stupio je u kontakt sa Maxom, i to je ta korespondencija. Ne nalazim vezu mog oca sa Maxom ili ODPOROM poslije 1959, jer moj otac je bio ona tvrdokorna stara poštenjačina, a neki između braće Hercegovaca su “vrsni “tračaroši”, što moj otac nije podnosio, i on se povukao iz političke aktivnosti, izuzev, što je imao vezu sa velečasnim Lujom Ivandićem i ing.Dragom Jelinekom. Kako se je velečasni Ivandić odselio u USA, a Jelinek u Windsor, Ontario, ta politička aktivnost je pomalo nestala.

Za OTPOR znaš da ga je Marim Sopta po “svojoj “volji “ u neka lažna obećanja od Tuđmana raspustio bez znanja i dozvole bilo koga. Ljudi su duhovno i dalje ostali OTPORAŠI, i tako što izumrli, što otišli u druge stranke, većinom HDZ, koji je sahranio nacionalni interes i ponos, te se pretvorio u stranku pljačkaša, lažova i jada hrvatskog.

Primi puno pozdrava od mene i moje supruge Marije.

Moja adresa je :

Ivo (john) Jolic

1404-4235 SHERWOODTOWNE BLVD.

MISSISSAUGA, ON, L4Z-1W3, ON. CANADA

(To je pismo gosp. Ive Jolića meni. Osim neki tipkarskih pogrešaka, nisam ništa mijenjao. Gosp. Ivo Jolić piše o svojem ocu Dani, svojim stričevima Nikoli i Jozi, te ovo pismo bi se trebalo smatrati kao izvor iz prve ruke. A sve ostalo je osobno mišljenje gosp. Ive Jolića. Ovim putem ga želim ispraviti da to nije bio Marin Sopta koji je predao organizaciju OTPOR u ruke dra. Franje Tuđmana, tj. u zajednicu **OTPOR/HDZ**. To sam bio, ja Mile Boban, Pročelnik HNO, koji je, uz suglasnost visokih dužnosnika HNO koji su se sastali u kući, sada pok. Mladena Dedića, u subotu večer 20 siječnja 1990. godine, vijećali cijelu noć i zajednički došli do zaključka da je **MISIJA** Hrvatskog Narodnog **OTPORA** završena. Zajednički smo se dogovorili da je kao Pročelnik predam našu organizaciju u ruke dra. Franje Tuđmana koji je tada bio predsjednik HDZ. Tako su **OTPOR I HDZ** u zajednici vodili borbu protiv Jugoslavije a za ponovnu Obnovu Hrvatske Države. To dokazuje i svjedoči druga Konvencija HDZ koja je održana u Zagrebu 24, 25 veljače 1990. Mile Boban, Otporaš.)

21-06-2016 04:22#816

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

JOŠ UVIJEK O KNIGI "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"

(Na moju adresu dolaze kojekakvih upiti, komentari, želje i znatiželje a sve u svrhu opširnijeg saznanja o spomenutoj knjizi. Tako mi je nedavno netko poslao što su ovdje priložiti a da je to izišlo na portalu outograf.hr, pisac neki Mile Lasić. Ne znam tko bi taj Mile Lasić bio i odakle je, ali znam i čuo sam za Stanka Lasića visokog jugoslavenskog Udbaša, rodom od Širokog Brijega, a po svim saznanjima za koje se zna, odgovoran je ili suodgovoran za mnoga ubojstva hrvatskih političkih

emigranata u emigraciji. Zato me ne čudi njegova negativna reakcija spomenute knjige, tim više da samo njegovo prezime, povezano sa Udbašom Stankom Lasićem, može pojašniti njegov stav prema državotvornom hrvatstvu. Mo. Otporaš.)

Cijeli case study nam govori kako se u Hrvatskoj Hrvati ni 70 godina poslije Drugoga svjetskog rata nisu u stanju ophoditi s tamnim mrljama u vlastitoj povijesti, te se ne žele razlikovati fašizam i antifašizam kao pokreti u Drugom svjetskom ratu, a potom se nije u stanju objektivno progovoriti ni o zloćudnim pojavama unutar antifašizma pri kraju rata i u poraću, kada se sunovratio u državni teror u obračunima s političkim protivnicima

Ilustracije radi ovdje će biti dotaknuta "knjiga" pod nazivom "Pisma Vjekoslava Maksa Luburića 1952.-1969." (Despot Infinitus d.o.o., Zagreb, 2014., str. 1050). Nju je pripremio Luburićev politički intimus Mile Boban Otporaš, koji za sebe kaže: "Rođen sam kao Hrvat u ponedjeljak 14. kolovoza 1939. godine..."

Knjiga od 1050 stranica počinje Predgovorom nakladnika Zvonimira Despota koji priznaje "kako je hrvatsko društvo ponovno ideološki jako podijeljeno", te tek stidljivo dodaje da se Luburić ne može izdvojiti iz NDH-konteksta: "Od onoga što se zbivalo ratnih godina u NDH, a posebno u Jasenovcu, za koji se Luburić najviše veže..."

I taman kad čitatelj pomisli da će dobiti obrazloženje zašto je u Hrvatskoj moguće tiskati pisma ozloglašenog ratnog zločinca (To je tipično udbaški rječnik, a ne međunarodni, jer Maks Luburić nije prošao kroz ničiji, pa ni jugoslavenski sud koji bi ga na osnovu dokazanih činjenica osudili. Jugoslavenski komunistički sud iz Beograda, pa čak i zagrebački sud iz Zagreba koji je bio podložan Beogradu, su ga u apstencija osudili, što, opet, po međunarodnom pravu nema nikakve pravne težine. Jer, za beogradski državotvorni hrvati na jedan ili drugi način su zlikovci ili ratni zločinci. Mo. Otporaš.) znanstvenih komentara, slijedi poruka da "o tomu ovdje nema smisla uopće išta pisati, jer je to zasebna tema..." (!?). Luburićeva pisma se objavljuju, veli Despot, jer su važna za istraživanje emigracije i za našu sadašnjost... (!!!)

Luburićeva pisma su skenirana i kronološki poredana, objasnio je potom Mile Boban Otporaš, te najviše pisama potječe od sljedećih osoba: Ratko Gagro, Miljenko Dabo Peranić, Pero Tutavac, Ante Kršinić, Dane Jolić, Ivan Stier, Štef Crnički, Rudi Erić, Igor Buljan i Mile Boban. Vrijedni Otporaš je inače siguran da je Luburić pisao i ljudima kakvi su: Srećko Rover, Stipe Brbić, Enver Mehmedagić, Mirko Meheš, Mirko Bušić, Vilim Cecelja, Stipe Šego, Mile Markić, Ivan Džeba, Dinko Šakić, i mnogi drugi, ali ta pisma nije uspio uvrstiti u knjigu za Despotovu seriju "Hrvatska povijest", za sada...

Cijeli case study nam govori kako se u Hrvatskoj Hrvati ni 70 godina poslije Drugoga svjetskog rata nisu u stanju ophoditi s tamnim mrljama u vlastitoj povijesti, te se ne žele razlikovati fašizam i antifašizam kao pokreti u Drugom svjetskom ratu, a potom se nije u stanju objektivno progovoriti ni o zloćudnim pojavama unutar antifašizma pri kraju rata i u poraću, kada se sunovratio u državni teror u obračunima s političkim protivnicima

Ilustracije radi ovdje će biti dotaknuta "knjiga" pod nazivom "Pisma Vjekoslava Maksa Luburića 1952.-1969." (Despot Infinitus d.o.o., Zagreb, 2014., str. 1050). Nju je pripremio Luburićev politički intimus Mile Boban Otporaš, koji za sebe kaže: "Rođen sam kao Hrvat u ponedjeljak 14. kolovoza 1939. godine..."

Knjiga od 1050 stranica počinje Predgovorom nakladnika Zvonimira Despota koji priznaje "kako je hrvatsko društvo ponovno ideološki jako podijeljeno", te tek stidljivo dodaje da se Luburić ne može izdvojiti iz NDH-konteksta: "Od onoga što se zbivalo ratnih godina u NDH, a posebno u Jasenovcu, za koji se Luburić najviše veže..."

I taman kad čitatelj pomisli da će dobiti obrazloženje zašto je u Hrvatskoj moguće tiskati pisma ozloglašnog ratnog zločinca bez znanstvenih komentara, slijedi poruka da "o tomu ovdje nema smisla uopće išta pisati, jer je to zasebna tema..." (!?). Luburićeva pisma se objavljuju, veli Despot, jer su važna za istraživanje emigracije i za našu sadašnjost... (!!!)

Luburićeva pisma su skenirana i kronološki poredana, objasnio je potom Mile Boban Otporaš, te najviše pisama potječe od sljedećih osoba: Ratko Gagro, Miljenko Dabo Peranić, Pero Tutavac, Ante Kršinić, Dane Jolić, Ivan Stier, Štef Crnički, Rudi Erić, Igor Buljan i Mile Boban. Vrijedni Otporaš je inače siguran da je Luburić pisao i ljudima kakvi su: Srećko Rover, Stipe Brbić, Enver Mehmedagić, Mirko Meheš, Mirko Bušić, Vilim Cecelja, Stipe Šego, Mile Markić, Ivan Džeba, Dinko Šakić, i mnogi drugi, ali ta pisma nije uspio uvrstiti u knjigu za Despotovu seriju "Hrvatska povijest", za sada...

Cijeli case study nam govori kako se u Hrvatskoj Hrvati ni 70 godina poslije Drugoga svjetskog rata nisu u stanju ophoditi s tamnim mrljama u vlastitoj povijesti, te se ne žele razlikovati fašizam i antifašizam kao pokreti u Drugom svjetskom ratu, a potom se nije u stanju objektivno progovoriti ni o zloćudnim pojavama unutar antifašizma pri kraju rata i u poraću, kada se sunovratio u državni teror u obračunima s političkim protivnicima

Ilustracije radi ovdje će biti dotaknuta "knjiga" pod nazivom "Pisma Vjekoslava Maksa Luburića 1952.-1969." (Despot Infinitus d.o.o., Zagreb, 2014., str. 1050). Nju je pripremio Luburićev politički intimus Mile Boban Otporaš, koji za sebe kaže: "Rođen sam kao Hrvat u ponedjeljak 14. kolovoza 1939. godine..."

Knjiga od 1050 stranica počinje Predgovorom nakladnika Zvonimira Despota koji priznaje "kako je hrvatsko društvo ponovno ideološki jako podijeljeno", te tek stidljivo dodaje da se Luburić ne može izdvojiti iz NDH-konteksta: "Od onoga što se zbivalo ratnih godina u NDH, a posebno u Jasenovcu, za koji se Luburić najviše veže..."

I taman kad čitatelj pomisli da će dobiti obrazloženje zašto je u Hrvatskoj moguće tiskati pisma ozloglašnog ratnog zločinca bez znanstvenih komentara, slijedi poruka da "o tomu ovdje nema smisla uopće išta pisati, jer je to zasebna tema..." (!?). Luburićeva pisma se objavljuju, veli Despot, jer su važna za istraživanje emigracije i za našu sadašnjost... (!!!)

Luburićeva pisma su skenirana i kronološki poredana, objasnio je potom Mile Boban Otporaš, te najviše pisama potječe od sljedećih osoba: Ratko Gagro, Miljenko Dabo Peranić, Pero Tutavac, Ante Kršinić, Dane Jolić, Ivan Stier, Štef Crnički, Rudi Erić, Igor Buljan i Mile Boban. Vrijedni Otporaš je inače siguran da je Luburić pisao i ljudima kakvi su: Srećko Rover, Stipe Brbić, Enver Mehmedagić, Mirko Meheš, Mirko Bušić, Vilim Cecelja, Stipe Šego, Mile Markić, Ivan Džeba, Dinko Šakić, i mnogi drugi, ali ta pisma nije uspio uvrstiti u knjigu za Despotovu seriju "Hrvatska povijest", za sada...

21-06-2016 04:22 (2024-01-22.g.,dodatno ugradio – dragutin)

JOŠ UVIJEK O KNIGI "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA 1952-1969"

Bobani

Stari lisac

Datum registracije Jun 2013 Poruke 2,355

(Na moju adresu dolaze kojekakvi upiti, komentari, želje i znatiželje a sve u svrhu opširnijeg saznanja o gore spomenutoj knjizi. Tako mi je nedavno netko poslao što ću ovdje priložiti a da je to izašlo na portalu autograf.hr, pisac neki Mile Lasić. Ne znam tko bi taj Mile Lasić mogao biti i odakle je, ali znam i čuo sam za Stanka Lasića visokog jugoslavenskog Udbaša, rodom od Širokog Brijega, a po svim saznanjima za koje se zna, odgovoran je ili suodgovoran za mnoga

ubojstva hrvatskih političkih emigranata u emigraciji. Zato me ne čudi njegova negativna reakcija spomenute knjige, tim više da samo njegovo prezime, povezano sa Udbašom Stankom Lasićem, može pojasniti njegov stav prema državotvornom hrvatstvu. Mo. Mile Boban, Otporaš.)

ZANIMLJIVA JE KNJIGA:

PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA 1952.1969

Za podsjetiti je da je 2014. godine u Izdanju Despot Infinitus u Zagrebu izašla knjiga “PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA 1952-1969”. Nezavisni hrvatski portal otporas.com donosi za hrvatsko općinstvo dolje niže vrlo zanimljivi predgovor izdavača gospodina Zvonimira Despota. Hvala vam na strpljenju i čitanju. Administrator.

Naslovna

PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA 1952.-1969.

Cijena: 299.90 kn

Autor: – Sastavio i priredio Mile Boban, Otporaš.

Broj stranica: 1118

Broj fotografija: 18

Uvez: tvrdi

Boja knjižnog bloka: crno-bijela

Format: 17 x 24,5 cm

Godina izdanja: 2014..

[Naruči](#)

O knjizi

U vašim je rukama još jedno djelo iz naše biblioteke „*Hrvatska povijest*“, ovaj put djelo koje spada u izvornu povijesnu građu, a to su originalna pisma Vjekoslava Maksa Luburića koja je on pisao i slao između 1952. i 1969. godine, kada je ubijen. Ovo nije knjiga o Luburićevom životopisu, ovo nije knjiga o njegovoj ulozi u NDH, ovo nije knjiga koja će raspravljati o njegovom političkom,

vojničkom i emigrantskom putu. O tome će jednog dana izaći neka druga knjiga, u kojoj će se autor itekako trebati potruditi pozabaviti se svim aspektima Luburićeva života. Stoga ovdje nema potrebe iznositi niti najbitnije crte iz Luburićeva životopisa, jer su one općepoznate, a onima koje nisu lako se mogu naći na internetu ili u enciklopedijama.

Ovo je knjiga koja donosi Luburićeva emigrantska pisma iz vremena nakon Drugoga svjetskog rata. Ovo su pisma u izvornom obliku ovdje objavljena, kako bi bila polazište za daljnja povijesna istraživanja, kako o samome Luburiću, tako i o emigrantskim zbivanjima među Hrvatima u to doba u cijelome svijetu. I to je jedina svrha ove knjige, bez da ikoga veliča ili vrijeđa, bez ikakvog navijanja, ali i bez ikakvog skrivanja. Danas nam je, više nego ikad, potrebno otvoriti sve naše povijesne teme, o svemu raspravljati, istraživati, pisati, objavljivati, a nikako ne ponavljati stare pogreške, kad se desetljećima mnogo toga držalo pod tepihom, kad se mnogo toga nije smjelo objavljivati, istraživati, kad su mnoge teme bile jednostavno zabranjene, ili su bile strogo kontrolirane, i na taj način posve jednostrano obrađivane.

Mnogo se govori i piše kako je hrvatsko društvo ponovno ideološki jako podijeljeno. Drugi svjetski rat Hrvate je grozno ideološki rascjepkao, u građanskom ratu, čije posljedice osjećamo itekako još i danas. Ovo je knjiga koja bi trebala doprinijeti ozdravljanju društva jer donosi ideje koje je Luburić počeo zagovarati u emigraciji, a to je pomirenje ustaša i hrvatskih partizana. Dakako, Luburića se ne može izvaditi iz konteksta te ga samo promatrati kao emigrantskog aktivista, političara, pisca... Jer Luburić ne može biti ni na koji način odvojen od onoga što se zbivalo ratnih godina u NDH, a

posebno u Jasenovcu, za koji se Luburić najviše veže. O tome ovdje nema smisla uopće početi išta pisati jer je to posebna tema, koja iziskuje puno prostora i poseban angažman.

Ali osim važnosti za istraživanje Luburića i emigracije, Luburićeva pisma važna su zbog još nečega, što je posebno važno za našu suvremenu povijest, ali i sadašnjost. Rekao bih čak, zbog toga su i najznačajnija, i zbog toga posebno vrijede biti objavljena kako bi bila dostupna svima. Spomenuo sam već da se Luburić u emigraciji zalagao za hrvatsko pomirenje, zbog čega se i razišao s Antom Pavelićem. Poznata je Luburićeva "Poruka izmirenja ustaša i hrvatskih partizana koja je objavljena u novinama "Istarska Drina", u 3./4. broju 1964. godine. Također je poznato da je Luburićevo štivo o pomirenju čitao i upijao Bruno Bušić, ali i da je na tome zdušno radio fra Dominik Mandić. I također je poznato da je Franjo Tuđman još za svojih disidentskih dana u Jugoslaviji čitao o Luburiću. Također se zna da je Tuđman krajem 80-ih bio na turneji po Kanadi te da je u Torontu, u dvorani "The Ontario Institute for Studies in Education", 19. lipnja 1987. održao predavanje pod nazivom „Politika hrvatskog nacionalnog izmirenja“.

Stoga je više nego opravdano Luburićeva pisma objaviti hrvatskim čitateljima u izvorniku, kako bi bila dostupna svima za daljnja istraživanja. Ova knjiga i želi na tome ostati, a ne nikako biti na tragu bilo kakvih novih ideoloških podjela i sukoba. Zahvaljujući Mili Boban da je do ove knjige došlo.

Naš je cilj stremiti istini, i samo istini. neka nas u tome Bog čuva i pomogne.

(Predgovor Zvonimira Despota)

Cijeli case study nam govori kako se u Hrvatskoj Hrvati ni 70 godina poslije Drugoga svjetskog rata nisu u stanju ophoditi s tamnim mrljama u vlastitoj povijesti, te se ne žele razlikovati fašizam i antifašizam kao pokreti u Drugom svjetskom ratu, a potom se nije u stanju objektivno progovoriti ni o zločudnim pojavama unutar antifašizma pri kraju rata i u poraću, kada se sunovratio u državni teror u obračunima s političkim protivnicima

Ilustracije radi ovdje će biti dotaknuta "knjiga" pod nazivom "Pisma Vjekoslava Maksa Luburića 1952.-1969." (Despot Infinitus d.o.o., Zagreb, 2014., str. 1050). Nju je pripremio Luburićev politički intimus Mile Boban Otporaš, koji za sebe kaže: "Rođen sam kao Hrvat u ponedjeljak 14. kolovoza 1939. godine..."

Knjiga od 1050 stranica počinje Predgovorom nakladnika Zvonimira Despota koji priznaje "kako je hrvatsko društvo ponovno ideološki jako podijeljeno", te tek stidljivo dodaje da se Luburić ne može izdvojiti iz NDH-konteksta: "Od onoga što se zbivalo ratnih godina u NDH, a posebno u Jasenovcu, za koji se Luburić najviše veže..."

I taman kad čitatelj pomisli da će dobiti obrazloženje zašto je u Hrvatskoj moguće tiskati pisma ozloglašenog ratnog zločinca (*To je tipično udbaški rječnik, a ne međunarodni, jer Maks Luburić nije prošao kroz ničiji, pa ni jugoslavenski sud koji bi ga na osnovu dokazanih činjenica osudili. Jugoslavenski komunistički sud iz Beograda, pa čak i zagrebački sud iz Zagreba koji je bio podložan Beogradu, su ga u apstinencija osudili, što, opet, po međunarodnom pravu nema nikakve pravne težine. Jer, za Beograd svi državotvorni Hrvati na jedan ili drugi način su zlikovci ili ratni zločinci. Mo. Otporaš.*) znanstvenih komentara, slijedi poruka da "o tomu ovdje nema smisla uopće išta pisati, jer je to zasebna tema..." (!?). Luburićeva pisma se objavljuju, veli Despot, jer su važna za istraživanje emigracije i za našu sadašnjost... (!!!)

Luburićeva pisma su skenirana i kronološki poredana, objasnio je potom Mile Boban Otporaš, te najviše pisama potječe od sljedećih osoba: Ratko Gagro, Miljenko Dabo Peranić, Pero Tutavac, Ante Kršinić, Dane Jolić, Ivan Stier, Štef Crnički, Rudi Erić, Igor Buljan i Mile Boban. Vrijedni

Otporaš je inače siguran da je Luburić pisao i ljudima kakvi su: Srećko Rover, Stipe Brbić, Enver Mehmedagić, Mirko Meheš, Mirko Bušić, Vilim Cecelja, Stipe Šego, Mile Markić, Ivan Džeba, Dinko Šakić, i mnogi drugi, ali ta pisma nije uspio uvrstiti u knjigu za Despotovu seriju "Hrvatska povijest", za sada ću satiti tu i neću moju negativnu kritiku dati na tu knjigu, jer, koliko god se je trudio taj Mile Boban Otporaš tu knjigu prirediti i dati na čitanje svima koji ju želi čitati, ja ću samo reći to da je Mile Boban Otporaš iz mrtvila uskrsnuo poznatog zlikovca Maksa Luburića.

27-06-2016 13:24#817

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

KAKO JE DOŠLO DO POLARIZACIJE UNUTAR HRVATSKOG NARODNOG OTPORA **Ponedjeljak, 27 lipnja 2016.**

Bog! dragi moji prijatelji,

Prilažem ovdje četiri linka koja su uperena protiv organizacije **Hrvatski Narodni OTPOR**. Molim lijepo kliknite na ova četiri linka. Najviše se spominje Zvonko Bušić i njegova petorka, ali sve je upereno išlo protiv **OTPORA** da se **OTPOR** ocrni i sruši. Najviše su bile žrtve ovog ocrnjivanja članovi organizacije **Hrvatski Narodni OTOPR** i njihove obitelji. Tko je ovu urotu protiv **OTPORA** pripremao, zna se: **UDBA**, ali bilo je **UROTA** i u samom **OTPORU**, tj. unutar samog **OTPORA**. Kada bi se mogla sva pisma iznijeti na svijetlo dana, pisma koja su pisali članovi organizacije **OTPOR** jedan drugome, kopirala se i širila dalje, stizala gdje su trebala i ne trebala stići, sve za jednu svrhu a ta je bila da se zamuti što više, posvade Hrvati što više, da se sumnja i sumnje šire, da Hrvati na Hrvate počimaju prstom upirati tko je više, tko manje a tko najmanje kriv, itd.

Ja posjedujem veliki svežanj pisama iz kojih bi se moglo stručno dokazati da se je ciljano išlo za tim da se **OTPOR** kao organizacija uništi. Uzmimo u jedno ozbiljno razmatranje samo dvije riječi, a te riječi su: **ODPOR** i **OTPOR**. To su bili članovi iste organizacije **ODPORA** do generalove smrti 20 travnja 1969. godine. Poslije generalove smrti nastupilo je rasulo, upiranje prstom jedan u drugoga i sumnja se počela širiti do te mjere da su od jedne organizacije **ODPOR** postale dvije: **ODPOR** i **OTPOR**. Taj razdor unutar organizacije **HNO** je nesumnjivo mnogo doprinijelo nepovjerenju među članovima i do jučerašnjim prijateljima iste organizacije, što je uveliko **UDBA** iskoristila za razjarivanje mržnje i širenje sumnje među bivšim prijateljima i članovima organizacije **HNO**, stavljajući naglasak na dvije riječi: **ODPOR** i **OTPOR**. Mržnja se je širila tako smišljeno među članovima da svi oni koji su ostali vjerni i lojalni Glavnom Zapovjedniku **Hrvatskog Narodnog ODPORA** Maksu Luburiću, generalu Drinjaninu, su dobri i pošteni Hrvati, a svi oni koji su otišli u organizaciju **OTPOR** su agenti **UDBE**. Ovi nazivi se mogu pronaći u raznim pismima, člancima u novinama **Obrana**, časopisu **OTPOR** i, nažalost, tvrdim ovdje i fizičkim obračunavanjima na pokojnicima, pred crkvom, na utakmicama, itd.

Meni je osobno **Pročelnik HNO** za Oceaniju pisao pismo sredinom osamdesetih godina u kojem me je pitao nekako ovako: Koliko si plaćen da rušiš **ODPOR**. A šta na sve ovo reći osim to da je **UDBA** smišljeno kamen među nas Hrvate bacila a ruku sakrila. Kako se je sumnja širila, napetost je

iz dana u dan rasla sve veća i veća među Hrvatima. Polarizacija među Hrvatima je postala vidljiva i to je **UDBA** uveliko iskoristila. I sve malo po malo, reklo bi se da **UDBA** sa svojim filijalima nije mirovala, već pripremala teren za njujorške procese Hrvatima. Zato sam mišljenja da bi i ovo područje trebalo obraditi dok još ima živih svjedoka ti žalosnih zbivanja na području sjevero-američkog kontinenta. U protivnom vjerovat će se više onima koji su nešto napisali, istinu prešućivali a lažima se služili. Cilj za obraditi ovu temu nije sakriti jedno, prešutjeti drugo a iznijeti treće, nego napisati **ISTINU**, kako je meni Mile Markić (1926-2007) pred smrt rekao preko telefona: "...Imenjače, mi smo se tako zvali, jer je njemu Mile ime kao i meni) znam te u dušu i znam da ćeš ti jednom, kad-tad, nešto napisati. Sve što te milim je to da **ISTINU** pišeš..."

Mile Boban, Otporaš.

<http://observer.com/2016/01/wh...>

<http://net.hr/danas/svijet/ner...>

<http://www.nytimes.com/1981/06...>

Višestruki odgovor s citatom na ovu poruku <http://hop-portal.com/2016/01/...>

01-07-2016 04:06#818

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PISMO GENERALA DRINJANINA OSNIVAČU HRVATSKOG REVOLUCIONARNOG BRATSTVA GEZI PAŠTI

general Drinjanin, 2 travnja 1963.

Bratu Geza Pašti, Australija.

(Donosim ovo generala Drinjanina pismo Gezi Pašti kojeg je Srećko Rover stavio u novinu Hrvatski Tjednik iz Australije, za 10 Travnja 1979., strana 6. Ovo pismo se ne nalazi u knjizi "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURICA", niti ja posjedujem kopiju pisma Geza Pašti kojeg je on pisao generalu. Za povijest bilo bi važno i to znati, ali nadati se je da će se jednog dana i to pismo pronaći. Otporaš.)

Dragi Geza!

Mene je Tvoje pismo jako obradovalo, a posebno zato, jer je pisano na stroju, pa nisam morao odgonetati hijeroglif Tvojeg "švrakopisa"...(Riječ "hijeroglif" je oblik crteža pisma starih Egipćana u vidu životinja, ljudi, predmeta itd., kako bi odgonetali smisao pisma, mo. Otporaš.)

Cijenio sam bistrinu Tvojih misli, određeni revolucionarni stav, a pitanje, kada je netko upao ili ispao iz HOP-a, za mene je sasvim sporedna stvar. Ja već 32 godine upadam i ispadam, pa niti HOP što dobio, niti ja što izgubio ...Drago mi je i to, da govoriš određenim tonom u ime jedne organizacije, kojoj stojiš na čelu. Mladi ljudi koji imaju ideja i znadu postaviti ciljeve i sprovesti ih,

znače nešto za budućnost.

Ja sam ovih dana navršio 50-tu godinu, (general Luburić je rođen 6 ožujka 1913. a ovo pismo je pisano 2 travnja 1963. dakle 50 godina i mjesec dana, mo) a od tog 32-godišnjeg djelatnog ustašovanja. (Početkom ove godine javio mi se čovjek iz Hrvatske koji je kupio knjigu Pisma Vjekoslava Maksa Luburića, te me izričito pitao dali znam kada je i koje godine general Luburić došao u logor Janka Pusta. Nisam znao točno. Nagadao sam. Odgovorio sam mu: Možda 1932, a može biti i 1931. godine. Sada, ovdje u ovom pismu Geza Pašti general piše "**...a od tog 32-godišnjeg djelatnog ustašovanja...**". Znači, uzмимо u obzir godinu kada je ovo pismo pisano 1963. te oduzmimo "**32 godine djelatnog ustašovanja**", dolazimo do zaključka da je Vjekoslav Luburić, Maks, došao u logor JankaPusta 1931. godine, dakle, kada mu je bilo 18 godina. Mo. MB Otporaš.)

Jedna od najdražih uspomena mojeg života je čas, kada mi je pristupio naš legendarni Bego na Janka Pusti i čestitao mi na izvršenoj pobuni, kada sam sa šakom djece razbio jednu degeneriranu grupu u tuđini, skoro bez vanjskih veza, preuzeli, kako sam rekao, komandu na Janki. Tvoja pobuna i drugih meni miriše po mojoj prošlosti, pa kako sam uvijek bio neka vrst buntovnika protiv nekoga i nečega, meni je to lakiše shvatiti, nego našim političkim "pticama", koja su u svojoj mladosti bila neka vrst konzervativaca, jer su se borili , da sačuvaju samo život.

Kada ja jednom odlučim pa napišem ono, što sam prošao kao dijete, "ima da padne na dupe" pola emigracije: malo je falilo da sam postao komunista. (Za ovu izreku da Maks umalo nije postao komunista, neki su me pitali dali znam gdje i kada je to general Luburić rekao ili nekome napisao. Jedan od tih je bio moj dobri i dragi prijatelj Miško Maslač (1940.2013). Sada znamo da je to Maks pisao Gezi Paštiju u Australiju 2 travnja 1963. Mo. Otporaš.) Da nisam bio vjernik i da nisam vidio srpsku nepravdu, da mi Srbi nisu ubili oca, kada sam bio dijete, ne bi bilo teško gladnu hercegovačku žabu natjerati u socijalnu baru. (Po ovome bi se onda trebalo razumjeti i hercegovačku gladni djecu tog vremena, razumjeti i Juru Galića koji je još uvijek živ i sve one koji su prevarom socijalizma otišli se boriti protiv svoje vlastite Hrvatske Države, mo. Otporaš.) Ako Ti ovo pišem, to nije slučajno, nego zato, jer vjerujem, da si i Ti u traženju putova u prošlosti, mislio ne samo na slobodu Hrvatske, nego i na socijalnu stvar. Mi oko "Drine" malo suza ronimo za hrvatskim kapitalistima, koji su poderali tabane, tražeći po hrvatskim stazama veći komad kruha.

Ne smeta mene, da sebi i svom narodu daješ neku važnost. Malo će Hrvati imati koristi od onih, koji ne vjeruju u ono što rade, ili koji sami svoju slobodu ne znaju braniti. Ja se ne bojim riječi "**ambicija**". Ako samo malo turimo nos u povjesnicu svijeta, svugdje ćemo naći tu čarobnu riječ, pa čak i kod sv. Franje i sv. Terezije - ambicija je sasvim točno definirana. Ja ću shvatiti ljude, koji promjene ideju i rade prihvatiti takove, nego one, koji radi siromaštva duha uopće ideju nemaju, pa je i ne mogu promijeniti...Jedva je bilo velikih ljudi, koji se nisu jednog dana našli napušteni, a posebno je to u hrvatskoj emigraciji bilo lako na svakom koraku. Htio sam tim reći, da si ne praviš previše iluzije u sigurnost onih koji s Tobom rade i kojima su povjereni razni zadatci ..."

(Eto, tako je pisao pokojni Maks Luburić, general Drinjanin mladom Gezi Paštiju, te je svojom marljivošću pokojni Maks Luburić pridonio jačanju duha hrvatski buntovnika. Otporaš.)

04-07-2016 19:24#819

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke
2,348

RAZLAZ POGlavNIK/LUBURIC 1956. JE PREKRETNICA HRVATSKE POLITIČKE EMIGRACIJE

(Donosim, po svojoj prilici, zadnju stranicu jednog pisma kojeg je pisao Vršioć dužnosti Glavnog Povjerenika H.N.O. i Glavnog Tajnika Međudruštvenog Odbora u Melbourne-u, ožujka 1956. Ja posjedujem samo jednu stranicu, ali kako je pismo pisano izgleda kao da je ovo zadnja stranica pisma, jer nema naslova kome je pismo pisano i na koga je poslano. Ipak iz sadržaja ove stranice može se zaključiti nervoza Hrvata u kojoj su živjeli uzrokom **RZALAZA POGlavNIK/LUBURIC**. To vrijeme nije bilo samo vrijeme ogovaranja, vrijeme olajavanja Hrvata protiv Hrvata, nego je to upravo bilo vrijeme traženja putova kako razumjeti i one Hrvate koji su osjećajno bili u srcu i u duši Hrvati, ali ipak su se borili protiv svoje Države Hrvatske, pa makar ta **Hrvatska Država** u njihovim maštama bila i "Fašistička" **Hrvatska Država**, što ona uopće nije bila. Ovo područje još ni danas, na dan američke 240 godina državnosti/nezavisnosti 4 srpnja 2016. godine nije ispitano ni povijesno razrađeno. To se je moglo uočiti u ovih zadnjih nekoliko mjeseci hrvatskog političkog vrha RH veličajući AVNOJ i ZAVNOH kao temelje na kojima - po njihovim mišljenjima - je stvorena današnja RH, a da su pri tome zaboravili spomenuti da je RH stvorena na temeljima želja hrvatskog naroda i na temeljima borne protiv svakog jugoslavenstva i titoizma. Zato dolje priloženo pismo, koliko god ono bilo istinito/neistinito, neka bude dio povijesti hrvatske političke emigracije. Otporaš.)

Pismo bez ikakvog naslova počima ovako:

"Kada smo pročitali jednu i neistinitu argumentaciju g. Vrančića, onda nam je bilo jasno zašto je njegova misija sa "Bijelom zastavom preko Alpa" završila u četnički logor u Italiji mjesto u Zapovjedništvo Savezničkih snaga u Caserti. Čovjek ovakvih siromašnih sposobnosti nije ni mogao izvršiti jedan takav zadatak. Da je na njegovu mjestu bio obični čarkar, bolje bi izvršio, (**zadatak, mo.**) jer bi imao na umu važnost ove misije, o kojoj je ovisilo toliko hrvatskih života.

U svojem pismu g. Vrančić kaže, da su general Luburić i Srećko Rover "odbili poziv Hrvatskog Domobrana, da organiziraju u svojim zemljama među Hrvatima i prijateljima slanje brzojava novim oblastima u Argentini protiv proganjanja Poglavnika i Hrvata u Buenos Airesu". (**Tko je imao priliku čitati knjigu PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURICA**, mogao je u toj knjizi pronaći mnoga pisma i Okružnice HNO koje je pisao general Luburić, pozivao Hrvate svih političkih nazora da pišu i pošalju telegrame novoj argentinskoj vojnoj Junti, da nije istina ono što protivnici Poglavnika serviraju novoj argentinskoj vladi. Mo. Otporaš.)

Prije svega mi takav poziv Hrvatskog Domobrana nismo nikada primili, ali čim smo dobili obavijest od generala Luburića i Ivici Krlića, još iste noći, uputio je brat Rover zajedno sa nama okružnicu svim hrvatskim društvima na području Oceanije sa molbom, da se upute brzojavi i protesti. NEMA NITI JEDNOG HRVATSKOG DRUŽTVA NA PODRUČJU OCEANIJE, koje nije odmah postalo radiogram (upućene) na predsjednika Lonardi-a, (**Mirne duše se može reći da je u Argentini bio građanski rat 1953/1955 gdje je vojnička Junta generala Eduarda Leonadra zbacila bivši Peronov režim, koji je, to je Hrvatima poznato, u veliko pomogao Hrvatima, pa i samom Poglavniku. To su neprijatelji Poglavnika i Hrvatske iskoristili i predočili novoj vladi generala Eduarda Leonarda lažne dokaze protiv Poglavnika. Na osnovu tih lažnih i fabriciranih "dokaza" nova argentinska vlast je počela progoniti Poglavnika i sve istaknute Hrvate. To je čak uzrokovalo atentat na Poglavnika Desetog Travnja 1957, godine i njegov odlazak za Španjolsku. Otporaš.**) a po uputama Međudruštvenog Odbora.

Vi ste, braćo, u tome svjedoci. Mi imamo i danas veliki broj kopija dotičnih protestnih pisama. Osim

toga na prijedlog brata Rovera poslana je pomoć u vrlo znatnom iznosu osobno Poglavniku. Poglavnik je potvrdio primitak i zahvalio se na uslugama u ovim teškim danima. Ovo sve dobro zna i g. Vrančić, ali ga ne smeta, da iznosi ovakve neistine, jer to leži u njegovu moralu. G. Vrančić nadalje kaže, da se "troše stare tiskanice društva" tj. da dotična društva ne postaje. Želimo naglasiti, da ova društva na području Oceanije postoje i da su građena na čvrstoj bazi, pa se neće poljuljati na pisma g. Vrančića i njemu sličnih. G. Vrančić bi morao znati, da istina uvijek pobjeđuje, a neistina ruši samo one, koji se sa njome služe.

Mi smo uvijek učinili što je bilo u našim mogućnostima, a i u buduće ćemo tako raditi za dobrobiti hrvatskog naroda, a još bi mogli više vremena utrošiti u ovu borbu, da se ne trebamo boriti protiv pojedinaca u našim redovima kao što su g. Vrančić, Subašić, Raić i njima slični.

Povodom nekoliko samozvanih pisama, koja stižu iz Sydney-a, a potpisani su po potpuno nepoznatim osobama, za koje smo po prvi puta čuli da uopće postoje, želimo naglasiti još jedanput, da naš zaključak od 14 siječnja 1956. god. nije potpisan po osam "hrvatskih rodoljuba", već po OSAM HRVATSKIH DRUŽTAVA I KLUBOVA U AUSTRALIJI I NOVOM ZELANDU, tj. sveukupne hrvatske organizacije na ovom području.

U Sidney-u sastala se grupica ljudi na privatnom sastanku. Ovi ljudi na čelu sa neozbiljnom osobom Tomljanovićem u duhu jedinstva sa Vuinom: Sporisem ([Ne znam šta bi ova riječ mogla značiti, mo.](#)) žele voditi "politiku". U svojoj tobožnjoj "rezoluciji" i ponavljanju o vjernosti Poglavniku, najavili su duh "mirotvorstva", odgoja mladeži - čitav "petogodišnji plan dano" - a u stvari njihova "politika" počela je i završila sa jednim stereotipnim pismom popisivanim u više navrata, a sastoji se u sramotnom napadanju na brata Rovera,

Ovaj Međudruštveni Odbor smatra zakonitim društvom A.H.D ([Australaska Hrvatska Društva, mo.](#)) u Sydney-u na čelu sa predsjednikom Zdenkom Dandom.

Onim ljudima koji nas nazivaju "odmetnicima" i koji kažu da se odričemo Poglavnika, možemo samo ovako odgovoriti - Mi se ne odričemo Poglavnika, ali želimo, da ljudi, koji rade na štetu cjelokupnog Hrvatskog naroda budu uklonjeni iz Poglavnikove okoline, i da čestiti i požrtvovani rodoljubi dođu na njihovo mjesto, te da svojom požrtvovanošću i radom doprinesu konačnom oslobođenju NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE.

Ne želimo one ljude, koji su pretvorili našu oslobodilačku borbu i hrvatsko ime u sramotnu trgovinu, te si ovim imenom žele osigurati udoban život u emigraciji, a na povratak u Hrvatsku niti ne pomišljaju.

Sa ovom okružnicom želimo završiti ovaj žalosni pasus u hrvatskoj emigraciji i dati se svim silama na rad za budućnost i ići prema konačnom cilju. Pred nama se nalazi gola i kruta hrvatska stvarnost. Mi ne vidimo koristi u klevetničkim i neistinitim napadajima i izivljavanjima raznih Subašića, Ilića, Vrančića i osoba koje razasliju samovoljna pisma u tu svrhu. ([Ove osobe i mnoge druge se mogu pronaći u spomenutoj knjizi Maksa Luburića, gdje on u raznim Okružnicama i pismima prstom upire u krivce skoro svih tih zavrzlama, neistina i laži. U tu svrhu potrebo bi bilo pregledati DRINU br. 1/3 1956. koja ima 88 stranica i sva je posvećena tim lažima i intrigama, bez sakrivanja imena tih osoba. Mo. Otporaš.](#))

Povjerenje naroda opravdava se ozbiljnim radom i borbom. Mi smo tako i do sada radili, paćemo i nakon ove naše unutarnje krize nastaviti našim radom i borbom za Hrvatsku. Mi nismo desničari ni ljevičari, nego svjesni ljudi, koji uviđaju, da na emigraciji leže velike dužnosti, koje moramo izvršiti. Ne želimo se igrati vođa, nego okupiti sve zdrave hrvatske snage, koje žele po svojoj hrvatskoj svijesti raditi na oslobođenju domovine.

DESETI TRAVNJA je zacrtao naš put, koji je obnova Starčevićevog deržanstva. To je opći hrvatski dan, koji pripada svim Hrvatima i nitko ga ne može monopolizirati, kao što i hrvatstvo nije monopol nekolicine ljudi nego osobina rodoljuba. Ustaška misao inspirirala je Deseti Travnja, a stvorio ga je hrvatski narod sveopćim ustankom.

Petnaesta je obljetnica hrvatske državnosti pred nama. Hrvatska Društva u Australiji i Novom Zelandu prednjačili su u svijetu pri proslavama, najvećeg hrvatskog dana, dana HRVATSKE NEZAVISNOSTI, te će i ove godine proslaviti ovaj sveti dan u duhu povratka u NEZAVISNU DRŽAVU HRVATSKU.

Za Poglavnika i Dom Spremni!
Vršioc dužnosti:
GL. POVJERENIKA H.N.O.,
GL. TAJNIKA MEDJ. ODBORA,
Branko Božičević v.r.

U Melbourne-u, ožujka 1956. g.

Šesdeseto godina i četiri mjeseca kasnije, prepisao. Mile Boban, Otporaš.

05-07-2016 04:44#820

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

ZAKONSKA ODREDBA NDH O OSNIVANJU HRVATSKE PRAVOSLAVNE CRKVE (1) dio

ŠTO MNOGI HRVATI NISU ZNALI, ZAHVALJUJUĆI NEZAVISNOJ DRŽAVI HRVATSKOJ SADA ĆE ZNATI

Zato molim hrvatska pera da se obrate na ovu Zakonsku Odredbu NDH o osnivanju Hrvatske Pravoslavne Crkve, jer u protivnom slučaju, vjerovat će se titinim nasljednicima, simpatizerima, obožavateljima, jugoslavenskom državnom odvjetniku Jakovu Blaževiću koji je nepošteno optužio i sudio nadbiskupu dru. Alojziju Stepincu.

Po datumu i datumima se može vidjeti kada sam ja ovo bio stavio na stranicu **HRVATSKA I USTAŠTVO** na portalu javno.com. Ta stranica više ne postoji, već od travnja 2010. Hvala dragom Bogu da sam ovo prenio na moj e-mail adresu i tako sačuvao ovaj povijesni dokument za druge Hrvate koji nisu imali priliku o ovome baš ništa, malo ili iskrivljeno znali; ali su zato mnogo znali o **ravnim zakonima NDH**, jer je to bilo u interesu neprijatelja hrvatskog naroda širiti. Mile Boban, Otporaš, na dan američke državnosti Deseti Travnja, odnosno FOURTH OF JULY 2016.

Otporaš (Mile Boban) (Neću Reći)
31.01.2010 09:49 h

Hrvati pravoslavci!

Velika većina tih ljudi NISU Srbi, već Hrvati! Hrvati koji ne žele da ih se svrstava pod Srbe samo zato što su pravoslavci. Hrvati su multireligiozan narod, a to nije naša slabost, već BOGATSTVO.

Rješenje ovog problema vidim u osnivanju Hrvatske pravoslavne crkve! Zato u pet (6) nastavaka donosim sa portala <http://www.hrvatskipravoslavci.com/> za sve čitatelja portala javnom da slobodno izraze svoja mišljenja povodom ove Zakonske Odredbe NDH o osnutku Hrvatske Pravoslavne Crkve. Otporaš.

Hrvatska Pravoslavna Zajednica - Hrvatski pravoslavci

www.hrvatskipravoslavci.com

HPZ - Aktualnosti Urednik Administrator Utorak, 29 Rujan 2015 17:02 VAŽNA OBAVIJEST .
Obavješćujemo svekoliko pučanstvo Zadarske županije i ...

<http://www.hrvatskipravoslavci.com/>

Otporaš (Mile Boban)

31.01.2010 13:23 h

Hrvatska Pravoslavna Crkva

Potrebe radi koja se je ukazala povodom slučaja pravoslavnih Hrvata, čitaj Srba, u Zadru, dragovoljni ili samovoljni prijelaz sa pravoslavne vjere na katoličku, me je natjerao da potražim **Zakonsku Odredbu NDH** glede pravoslavnih Hrvata i njihove crkve u Hrvatskoj, koju sam pronašao i u nastavcima jedan za drugim, iznosim ovdje u obliku komentara. Molim čitatelje, posebno hrvatske pravoslavce, da slobodarski iznose svoja mišljenja i zapažanja glede ove "**Zakonske Odredbe**" NDH iz 1942. godine. Otporaš

(PRVI DIO)

Home Pismohrana Povijest i uljudba Hrvatska Pravoslavna Crkva

Hrvatska Pravoslavna Crkva

ZAKONSKA ODREDBA O HRVATSKOJ PRAVOSLAVNOJ CRKVI

§. 1. Na području Nezavisne Države Hrvatske osniva se Hrvatska pravoslavna crkva, koja je samosvojna (autokefalna).

§. 2. Ustrojstvo i djelokrug Hrvatske pravoslavne crkve uređuje se ustavom, koji potvrđuje Poglavnik Nezavisne Države Hrvatske.

§. 3. Provedba ove zakonske odredbe povjerava se ministru pravosuđa i bogoštovlja.

§. 4. Ova zakonska odredba zadobiva pravnu moć današnjim danom.

U Zagrebu, dne 3. travnja 1942.

Broj: XC — 817 — Z — 1942.

Poglavnik Nezavisne Države Hrvatske

DR. ANTE PAVELIĆ v. r.

Ministar pravosuđa i bogoštovlja:
DR. MIRKO PUK. v. r.

USTAV HRVATSKE PRAVOSLAVNE CRKVE

Na temelju zakonske odredbe o osnutku Hrvatske pravoslavne crkve od 3. travnja 1942. broj XC. — 817. — Z — 1942. potvrđujem ovaj Ustav Hrvatske pravoslavne crkve:

I. OBĆE ODREDBE

§. 1.

Hrvatska pravoslavna crkva jest jedna i samostalna (autokefalna). Za nju vrijede dogmatska i kanonska načela sv. pravoslavlja.

§. 2.

Hrvatska pravoslavna crkva ima dostojanstvo patrijarhije sa sjedištem u Zagrebu.

§. 3.

Grb Hrvatske pravoslavne crkve sastoji se od poluštita s dvadesetpet pačetvorinskih polja, bijelih i crvenih, poredanih naizmjenice u pet redova tako da je početno polje bijelo, a u sredini poluštita stoji jednakokraki križ modre boje. Sve crkvene oblasti, crkvena samoupravna tijela i crkveni djelatnici (organi) imaju svoje žigove s crkvenim grbom u sredini i natpisom okolo: "NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA", a ispod toga ime samoupravnog tijela, odnosno crkvenog djelatnika (organa) i oblasti i oznaka mjesta njihova sjedišta.

§. 4.

Službeni jezik Hrvatske pravoslavne crkve je hrvatski, sa službenim hrvatskim pismenima. Zastava Hrvatske pravoslavne crkve jest trobojnica: crven, bijeli, plavi s jednokrakim križem zlatne boje na bijelom polju.

§. 5.

Hrvatska pravoslavna patrijarhija pravna je osoba. Isto su tako pravne osobe eparhije i župe (parohije).

§. 6.

Hrvatska pravoslavna crkva upravlja se u dogmatskom i kanonskom pogledu na temelju:

- a) sv. Pisma i sv. predaje prema nauci sv. pravoslavlja,
- b) kanona općih crkvenih sabora, a u upravnom pogledu na temelju:

- a) zakona o osnutku Hrvatske pravoslavne crkve,
- b) ustava Hrvatske pravoslavne crkve,
- c) naredaba i zaključaka onih oblasti, koje su za to opunomoćene ovim ustavom.

§. 7.

Uredjenje Hrvatske pravoslavne crkve jest crkveno-hijerarhijsko i crkveno-samoupravno.

§. 8.

U Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi postoje ovi crkveno-hijerarhijski i samoupravni djelatnici (organi):

- a) patrijarh, sv. arhijerejski sabor, veliki crkveni sud,

- b) episkop, eparhijski crkveni sud,
- c) nadžupnik (arhijerejski namjesnik),
- d) župnik (paroh),
- e) crkveno-općinski upravni odbor.

§. 9.

Na čelu Hrvatske pravoslavne crkve stoji patrijarh, koji je ujedno mitropolit zagrebačke mitropolije. Naslov je patrijarha: »PATRIJARH HRVATSKE PRAVOSLAVNE CRKVE I MITROPOLIT ZAGREBAČKI«.

§. 10.

Hrvatska pravoslavna crkva jest episkopalna. Ona se u upravnom pogledu dijeli na eparhije, arhijerejska namjesništva (nadžupništva) i župe (parohije). Na čelu eparhije je episkop kao glavar svoje eparhije. On predstavlja eparhiju pred državom i odgovoran je patrijarhu i sv. arhijerejskom saboru.

§. 11.

U Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi ove su eparhije:

- a) mitropolija zagrebačka sa sjedištem u Zagrebu. Pod ovu mitropoliju spadaju slijedeće velike župe: Livac i Zapolje, Bilogora, Zagorje, Prigorje, Pokupje, Gora i Modruš,
- b) eparhija brodska sa sjedištem u Bosanskom Brodu. Pod ovu eparhiju spadaju slijedeće velike župe: Vuka, Baranja i Posavje,
- c) eparhija petrovačka sa sjedištem u Bosanskom Petrovcu. Pod ovu eparhiju spadaju slijedeće velike župe: Vinodol i Podgorje, Bribir i Sidraga, Cetina, Gacka i Lika, Krbava i Psat, Sana i Luka, Pliva i Rama.
- d) eparhija sarajevska sa sjedištem u Sarajevu. Pod ovu eparhiju spadaju slijedeće velike župe: Vrhbosna, Usora i Soli, Lašva i Glaž, Dubrava i Hum.

§. 12.

O osnivanju, ukidanju, razgraničenju i sjedištu eparhije odlučuje patrijarh u sporazumu s ministarstvom pravosuđa i bogoštovlja.

§. 13.

Eparhija se dijeli u nadžupništva (arhijerejska namjesništva) i župe (parohije)

§. 14.

Arhijerejsko namjesništvo (nadžupništvo) čini više župa (parohija) pod nadzorom jednoga nadžupnika (arhijerejskog namjesnika).

§. 15.

O osnutku, nazivu i ukidanju nadžupništava (arhijerejskih namjesništava) odlučuje episkop u svojoj eparhiji.

§. 16.

Župa (parohija) je zajednica pravoslavnih osoba, koje stoje pod duhovnih upravljanjem župnika (paroha).

U jednom mjestu može biti više župa (parohija). Više mjesta mogu sačinjavati jednu župu (parohiju).

§. 17.

Župu (parohiju) čine najmanje 400 pravoslavnih domova. Dom je svaka zasebna pravoslavna obitelj kao i punoljetna osoba sa samostalnim zanimanjem.

§. 18.

Episkop u sporazumu s ministarstvom pravosuđa i bogoštolja odlučuje o osnutku župa (parohija).

§. 19.

Svaki pravoslavni kršćanin pripada onoj župi (parohiji), u kojoj je nastanjen bar godinu dana.

§. 20.

Župa (parohija) ima svoju župnu (parohijsku) crkvu. Više župa (parohija) može imati jednu zajedničku crkvu. Ako u jednoj župi (parohiji) ima više crkava, samo je jedna župna (parohijska), a druge su područne.

§. 21.

Župa (parohija) ima svoje posebne matice i ostale propisane knjige kao i svoj žig. Ako u jednoj crkvi ima više župa (parohija), župni (parohijski) je ured jedan, s jednim maticama i službenim knjigama i s jednim žigom.

§. 22.

Hrvatska pravoslavna crkva uređuje svoje vjerske poslove u suglasju s ovim ustavom.

§. 23.

Hrvatska pravoslavna crkva prima trajnu pomoć iz državnog, proračuna, koju će raspodjeljivati ministar pravosuđa i bogoštolja svojom naredbom.

§. 24.

Vjerske službenike Hrvatske pravoslavne crkve plaća država kao državne činovnike prema zakonu o činovnicima. Ministar pravosuđa i bogoštolja u sporazumu s vrhovnim glavarom Hrvatske pravoslavne crkve odredit će, tko se ima smatrati vjerskim službenikom, i u koji će se činovnički razred svrstati.

Patrijarh u sporazumu s pojedinim episkopima i s ministarstvom pravosuđa i bogoštolja te Državnom riznicom određuje visinu vjerskog doprinosa od pravoslavnih žitelja za bogoštoljne zgrade Hrvatske pravoslavne crkve i za potrebe bogoslužja. Vjerski doprinos ubiru mjesni porezni djelatnici (organi) i predaju župnom (parohijskom) odboru na raspoložbu.

§. 25.

Zgrade koje služe izravno bogoštolju, izuzete su od plaćanja javnih daća.

§. 26.

Svećeničko osoblje Hrvatske pravoslavne crkve nije dužno vršiti one javne poslove, koji prema kanonskim propisima nisu u skladu sa svećeničkim zvanjem.

§. 27.

Patrijarhija izdaje službeni list Hrvatske pravoslavne crkve.

§. 28.

Sve naredbe, propisnici, raspisi i druge objave, koje izdaju crkvene oblasti Hrvatske pravoslavne crkve prema ovom ustavu, zadobivaju pravnu moć danom proglašenja u službenim novinama Hrvatske pravoslavne crkve u koliko se u njima ne predvidi koji drugi rok.

§. 29.

Utoci proti odlukama i prizivi proti osudama crkvenih oblasti mogu se podnositi u roku od 14 dana, računajući od dana, koji dolazi poslije uručbe. Ako je u određenom roku pravni lijek predan pošti na povratnicu, smatra da je predan pravodobno. Pravni lijekovi predaju se putem one oblasti, koja izdala prvo molbeno rješenje.

§. 30.

Episkop može samo ono imanje svojim smatrati, držati ga i njime života raspolagati, koje je sam stekao. Od takva svoga imanja episkop može oporukom ostaviti jednu trećinu slobodno prema svojoj volji, drugu trećinu dužan je ostaviti za potrebe eparhije, a treću trećinu za ove crkvene potrebe Hrvatske pravoslavne crkve.

§ 31.

Ako episkop umre bez oporuke, isplatit će se iz njegove pokretne i nekretna ostavine troškovi pokopa i svi njegovi dugovi, a ostatkom će raspolagati sv. arhijerejski sabor u smislu. §. 28. Knjižnica i druge crkvene stvari umrloga episkopa pripadaju eparhiji.

§. 32.

Patrijarh i episkopi, kao i sve druge vjerske osobe, i osobe, koje se nalaze u vjerskoj službi, polažu ovu prisegu:

»Ja N. N. prisežem Bogu Svemogućem, da ću državi Hrvatskoj i Poglavniku, kao predstavniku njezina vrhovništva, vjeran biti, da ću se svetih kanona, crkvenoga ustava i ostalih crkvenih i državnih zakona i propisa savjesno držati, da ću svoje dužnosti točno vršiti, službene tajne čuvati i probitke Hrvatske pravoslavne crkve uvijek zastupati, braniti i promicati. Takt mi Bog pomogao! Amin«.

Patrijarh i episkop polažu prisegu pred Poglavnikom Nezavisne Države Hrvatske. Ostalo osoblje polaže prisegu pred svojim pretpostavljenim, odnosno pred njegovim zamjenikom i potpisanu predaju njemu u ruke, a ovaj je ovjerava i stavlja u pismohranu.

Nastavlja se. Otporaš.

1963_Luburic_Maks_ubojica_Stanic_Spanija.jpg

OTKRIVAMO MISTERIJ HRVATSKE POVIJESTI **ST.**

SENZACIONALNO!!!

ILIJA STANIĆ, HRVAT, BIVŠI UDBAŠ, DANAS ČASNIK ARMİJE BIH U SARAJEVU, PRIZNAO JE NAŠEM NOVINARU SVIREPO UBOJSTVO ŽELJEZNOM ŠIPKOM I NOŽEM U ŠPANIJSKOJ 1963.

NE KAJEM SE ŠTO SAM PO NALOGU UDBE UBIO MAKSA LUBURICA, UČINIO BIH TO OPET!!!

Stanić je živio s Luburićem dvije i pol godine i kad je iz beogradske jugoslovenske centralne dobio nalog, smislilo ga je zaštititi ga je zaštitom šipkom i nožem, ali bili sami u kući. Danas je Ilija Stanić logističar u 2. brdskoj brigadi

UBOJICA MAKSA LUBURICA: Crtač Ilija Stanić prema opisu našeg sarajevskog dopisnika

Spanjolska, Madrid, 1963. godine.

U politički sobe ispodne priključio se... (text continues with details of the assassination)

Bosna i Hercegovina, Sarajevo, 1995. godina.

Ilija Stanić, logističar u 2. brdskoj brigadi Armije BiH, ovaj dan... (text continues with details of Stanić's current role and past actions)

Stanić u kafiću «Rebeca» priznao ubojstvo

Stanić i Puška zajedno se... (text continues with details of the confession)

Maks Luburica, tereno je... (text continues with details of Luburica's background)

Armije BiH, a njegov nadređeni, prijeratni kriminalac i novopečeni pukovnik Šakib Puškar-Puška, ne skriva zadovoljstvo svojim djelatnikom. Inače, Stanićev tajni dosje nestao je iz MUP-a BiH početkom rata, a pretpostavlja se da su ga sa sobom odnijeli hrvatski dužnosnici koji su prešli u policiju Herceg-Bosne

GENERAL HDV VJEKOSLAV MAKSA LUBURIC U ŠPANIJSKOJ POČETKOM DESETIH